

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
94/C 90/01	Domstolens dom af 9. februar 1994 i sag C-154/93, Abdullah Tawil-Albertini mod Ministre des affaires sociales (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Frankrigs Conseil d'État) (<i>»Etablering og udveksling af tjenesteydelser — tandlæger — anerkendelse af kvalifikationsbeviser«</i>)	1
94/C 90/02	Domstolens dom af 23. februar 1994 i sag C-419/92, Ingetraut Scholz mod Opera Universitaria di Cagliari og Cinzia Porcedda (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna (<i>»Arbejdskraftens frie bevægelighed — udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse inden for det offentlige — erhvervsfering fra en anden medlemsstat«</i>))	1
94/C 90/03	Domstolens dom af 23. februar 1994 i sag C-289/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (<i>»Traktatbrud — manglende gennemførelse af et direktiv — vejtransport«</i>)	2
94/C 90/04	Domstolens dom af 23. februar 1994 i sag C-336/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (<i>»Traktatbrud — manglende gennemførelse af et direktiv — vejtransport«</i>)	2
94/C 90/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 1994 i sag C-99/92, Terni SpA og Italsider SpA mod Cassa congraglio per il settore elettrico (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (<i>»Statsstøtte — fortolkning af beslutning 83/396/EKSF — afgrænsning af støttemodtagerne — gyldigheden af beslutning 83/396/EKSF — princippet om ligebehandling af offentlige og private virksomheder«</i>)	3
94/C 90/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 1994 i sag C-100/92, Fonderia A. SpA mod Cassa congraglio per il settore elettrico (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (<i>»Statsstøtte — fortolkning af beslutning 83/396/EKSF — fastlæggelse af det tidsrum, hvori en støtte kan ydes«</i>)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 90/07	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 24. februar 1994 i sag C-343/92, M. A. Roks, gift De Weerd, m.fl. mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van Beroep, Hertogenbosch) (<i>»Ligebehandling af mænd og kvinder — social sikring — direktiv 79/7/EØF — virkninger af en for sen gennemførelse for rettigheder, der er erhvervet i henhold til direktivet«</i>)	4
94/C 90/08	Domstolens kendelse (Femte Afdeling) af 20. januar 1994 i de forenede sager C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85, C-125/85, C-126/85, C-129/85, C-128/85 og C-127/85, A. Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>»Sagsomkostninger — berigtigelse af dom«</i>)	4
94/C 90/09	Domstolens kendelse af 24. februar 1994 i sag C-275/93 P, Michael Boessen mod De Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg (<i>Tjenestemænd — formalitet — søgsmålsfrist — invalidepension — beregning«</i>)	5
94/C 90/10	Sag C-25/94: Sag anlagt den 24. januar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union	6
94/C 90/11	Sag C-41/94: Sag anlagt den 31. januar 1994 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	6
94/C 90/12	Sag C-42/94: Sag anlagt den 1. februar 1994 af Heidemij Advies BV mod Europa-Parlamentet	7
94/C 90/13	Sag C-44/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. december 1993 af Divisional Court of the Queen's Bench Division i sagen The Queen mod the Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: the National Federation of Fishermen's Organisations m.fl.	7
94/C 90/14	Sag C-45/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1993 af Tribunal Superior de Justicia de Andalucía (Sevilla Afdeling), Afdelingen for Forvaltningssager, i sagen Cámara de Comercio, Industria y Navegación de Ceuta mod Ceuta's kommunalbestyrelse	8
94/C 90/15	Sag C-46/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. marts 1993 af Tribunal de police, Bordeaux, i sagen Anklagemyndigheden mod Michèle Voisine, født Delaunay, som civil part: Institut National des Appellations d'Origine	8
94/C 90/16	Sag C-47/94: Sag anlagt den 4. februar 1994 af Det Forenede Kongerige mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	8
94/C 90/17	Sag C-48/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. februar 1994 af Sø- og Handelsretten, København, i sagen Ledernes Hovedorganisation som mandatar for O. Rygaard mod Dansk Arbejdsgiverforening som mandatar for Strø Mølle Akustik A/S	9
94/C 90/18	Sag C-49/94: Sag anlagt den 7. februar 1994 af Irland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	9

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 90/19	Sag C-55/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1993 af Consiglio Nazionale Forense i sagen Reinhard Gebhard mod Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano	10
94/C 90/20	Sag C-56/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. februar 1994 af Tribunale civile e penale di Piacenza i sagen S. C. A. C. srl mod Associazione dei produttori Ortofrutticoli (AS. I. P. O.)	10
94/C 90/21	Sag C-57/94: Sag anlagt den 9. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	10
94/C 90/22	Sag C-58/94: Sag anlagt den 10. februar 1994 af Kongeriget Nederlandene mod Rådet for Den Europæiske Union	11
94/C 90/23	Sag C-59/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. december 1993 af Cour d'appel de Pau, Første Afdeling, i sagen Ministre des Finances mod Selskabet Pardo & Fils	11
94/C 90/24	Sag C-60/94: Sag anlagt den 11. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	12
94/C 90/25	Sag C-61/94: Sag anlagt den 14. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	12
94/C 90/26	Sag C-70/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. februar 1994 af Verwaltungsgericht Frankfurt am Main i sagen Fritz Werner Industrie-Ausrüstungen GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland	12
94/C 90/27	Slettelse af sag C-380/93	13
94/C 90/28	Slettelse af sag C-223/92	13
94/C 90/29	Slettelse af sag C-48/92	13
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS		
94/C 90/30	Meddelelse vedrørende Rettens afgørelser i personalesager	13
94/C 90/31	Dom afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 9. februar 1994 i sag T-82/91, Edward Patrick Latham mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>»Tjenestemænd — afslag på ansøgning — afslag på ansøgning om forfremmelse«</i>)	14
94/C 90/32	Dom afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 9. februar 1994 i sag T-3/92, Edward Patrick Latham mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>»Tjenestemand — afgørelse om udnævnelse — afslag på forfremmelse«</i>)	14
94/C 90/33	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 9. februar 1994 i sag T-109/92, Isabel Lacruz Bassols mod De Europæiske Fællesskabers Domstol (<i>»Tjenestemand — meddelelse om ledig stilling — forskelsbehandling på grundlag af sprog — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — skønsbeføjelse — beføjelse til at tilrettelægge tjenesten«</i>)	14

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 90/34	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. februar 1994 i sag T-107/92, George John White mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>»Tjenestemænd — husstandstillæg — beregningsmetode — tilbagesøgning af med urette ydet betaling — almindelig påpasselighed — forældelsesfrist — rimelig frist«</i>)	15
94/C 90/35	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. februar 1994 i de forenede sager T-18/92 og T-68/92, Dimitrios Coussios mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Tjenestemænd — meddelelse om ledig stilling — ændring — afslag på ansøgning — begrundelse«</i>)	15
94/C 90/36	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. februar 1994 i de forenede sager T-39/92, Groupement des cartes bancaires »CB«, og T-40/92, Europay International SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>»Konkurrence — meddelelse af klagepunkter — prisaftale — konkurrencebegrænsning — det relevante marked — fritagelse — bøder«</i>)	16
94/C 90/37	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 24. februar 1994 i sag T-93/92, Eberhard Burck mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>»Tjenestemænd — husstandstillæg — tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt beløb«</i>)	16
94/C 90/38	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 24. februar 1994 i sag T-108/92, Giuseppe Caló mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>»Tjenestemand — besættelse af en stilling ved forfremmelse eller forflyttelse — krav om kvalifikationer i stillingsopslaget — retten til kontradiktion — overtrædelse af vedtægtens artikel 26 — sammenlignende bedømmelse af ansøgningerne — begrundelse for afslag på ansøgning«</i>)	16
94/C 90/39	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 24. februar 1994 i sag T-38/93, Axel Michael Stahlschmidt mod Europa-Parlamentet (<i>Tjenestemænd — tilbagesøgning af med urette ydet betaling«</i>)	17
94/C 90/40	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i sag T-20/94 R, Johannes Hartmann mod Rådets for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
94/C 90/41	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i sagerne: T-21/94 R, Walter Murr, T-22/94 R, Wolfgang Pitz, T-23/94 R, Winfried Postert, T-24/94 R, Heinrich Humberg, T-25/94 R, Wilhelm Ashölter, T-26/94 R, Albert Horstmann, T-27/94 R, Friedrich Brüne, T-28/94 R, Antonius Hertleif, T-29/94 R, Helmut Bühler, T-30/94 R, Friedrich Köchling, T-31/94 R, Wilhelm Oehl og T-32/94 R Josef Heller, alle mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
94/C 90/42	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i sagerne: T-87/93 R, Heinrich Wüllner, T-130/93 R, Bernd Hüsemann, T-33/94 R, Michael Gulden, T-34/94 R, Paul Berhorst, T-35/94 R, Heinrich Verhoeven, T-38/94 R, Ludwig Röhrig, T-39/94 R, Karl-Wilhelm Gröpper, T-40/94 R, Johannes Freiburg-Vilthaut, T-41/94 R, Heinrich Katerkamp, T-42/94 R, Paul Gövert, T-43/94 R, Heinrich Becker-Hardt, T-44/94 R, Klaus Hursel, T-45/94 R, Maria Hemmersmeier, T-46/94 R, Johannes Meurs, T-47/94 R, Alfons Willeke jun., T-48/94 R, Bernhard Sieverdingbeck, T-49/94 R, Arno ten Freyhaus, T-50/94 R, Wilhelm Kühnle, T-51/94 R, Herbert Menkel, og T-52/94 R, Clemens Aldenhövel, alle mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	18

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 90/43	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i sagerne T-278/93 R og T-555/93 R, David Alwyn Jones og Mary Bridget Jones mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, sag T-280/93 R, Brian Stephen Garrett mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og sag T-541/93 R, Norman McCutcheon m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union	18
94/C 90/44	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i sag T-6/94 R, Athina Avramidou mod Europa-Parlamentet	19
94/C 90/45	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans i sag T-468/93, Frinil-Frio Naval e Industrial SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Den Europæiske Socialfond — annullationssøgsmaal vedrørende nedsættelse af tilskud — afvisning</i>)	19
94/C 90/46	Sag anlagt af 1. Johannes Hartmann indgivet den 22. januar 1994 (sag T-20/94), 2. Walter Murr indgivet den 24. januar 1994 (sag T-21/94), 3. Wolfgang Pitz indgivet den 24. januar 1994 (sag T-22/94), 4. Winfried Postert indgivet den 24. januar 1994 (sag T-23/94), 5. Heinrich Humberg indgivet den 24. januar 1994 (sag T-24/94), 6. Wilhelm Ashölter indgivet den 24. januar 1994 (sag T-25/94), 7. Albert Horstmann indgivet den 24. januar 1994 (sag T-26/94), 8. Friedrich Brüne indgivet den 24. januar 1994 (sag T-27/94), 9. Antonius Hertleif indgivet den 24. januar 1994 (sag T-28/94), 10. Helmut Bühler indgivet den 24. januar 1994 (sag T-29/94), 11. Friedrich Köchling indgivet den 24. januar 1994 (sag T-30/94), 12. Wilhelm Oehl indgivet den 24. januar 1994 (sag T-31/94), 13. Josef Heller indgivet den 25. januar 1994 (sag T-32/94), 14. Michael Gulden indgivet den 25. januar 1994 (sag T-33/94), 15. Paul Berhorst indgivet den 25. januar 1994 (sag T-34/94), 16. Heinrich Verhoeven indgivet den 25. januar 1994 (sag T-35/94), 17. Ludwig Röhrig indgivet den 26. januar 1994 (sag T-38/94), 18. Karl-Wilhelm Gröppler indgivet den 26. januar 1994 (sag T-39/94), 19. Johannes Freiburg-Vilthaut indgivet den 26. januar 1994 (sag T-40/94), 20. Heinrich Katerkamp indgivet den 26. januar 1994 (sag T-41/94), 21. Paul Gövert indgivet den 26. januar 1994 (sag T-42/94), 22. Heinrich Becker-Hardt indgivet den 26. januar 1994 (sag T-43/94), 23. Klaus Hursel indgivet den 26. januar 1994 (sag T-44/94), 24. Maria Hemmersmeier indgivet den 26. januar 1994 (sag T-45/94), 25. Johannes Meurs indgivet den 27. januar 1994 (sag T-46/94), 26. Alfons Willeke jun. indgivet den 27. januar 1994 (sag T-47/94), 27. Bernhard Sieverdingbeck indgivet den 27. januar 1994 (sag T-48/94), 28. Arno ten Freyhaus indgivet den 27. januar 1994 (sag T-49/94), 29. Wilhelm Kühnle indgivet den 27. januar 1994 (sag T-50/94), 30. Herbert Menkel indgivet den 27. januar 1994 (sag T-51/94), 31. Clemens Aldenhövel indgivet den 27. januar 1994 (sag T-52/94), 32. Bernhard Determeyer indgivet den 28. januar 1994 (sag T-54/94), 33. Ewald Hölscher indgivet den 31. januar 1994 (sag T-57/94), 34. Karl Borgelt indgivet den 31. januar 1994 (sag T-58/94), 35. Johannes Blömeke indgivet den 31. januar 1994 (sag T-59/94), 36. Garrelt Agena indgivet den 1. februar 1994 (sag T-61/94), 37. Klaus Hördemann indgivet den 1. februar 1994 (sag T-62/94) og 38. Fritz Sturm indgivet den 1. februar 1994 (sag T-63/94) mod Rådet og Kommissionen	20
94/C 90/47	Sag T-64/94: Sag anlagt den 2. februar 1994 af Dimitrios Benecos mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	20
94/C 90/48	Sag T-65/94: Sag anlagt den 3. februar 1994 af Michel Pinton mod Europa-Parlamentet	21
94/C 90/49	Sag T-66/94: Sag anlagt den 4. februar 1994 af Auditel Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
94/C 90/50	Sag T-67/94: Sag anlagt den 4. februar 1994 af Ladbroke Racing Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 90/51	Sag T-69/94: Sag anlagt den 11. februar 1994 af Georgios Rounis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
94/C 90/52	Sag T-71/94: Sag anlagt den 11. februar 1994 af M. Huizinga mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
94/C 90/53	Sag T-73/94: Sag anlagt den 14. februar 1994 af L. G. H. Willems, J. H. Thomassen, J. C. M. van Duijnhoven og fem andre mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
94/C 90/54	Sag T-74/94: Sag anlagt den 14. februar 1994 af J. J. H. van den Broek, G. J. E. van Laar, J. T. Salden og J. A. M. Wouters mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
94/C 90/55	Sag T-75/94: Sag anlagt den 14. februar 1994 af J. M. F. M. Flamand mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
94/C 90/56	Sag T-76/94: Sag anlagt den 14. februar 1994 af R. Jansma mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
94/C 90/57	Sag T-86/94: Sag anlagt den 25. februar 1994 af J. Bakker, E. Hardeman, G. J. Prins og to andre mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
94/C 90/58	Sag T-87/94: Sag anlagt den 25. februar 1994 af Th. H. Clemens, N. J. G. M. Costongs, W. A. J. Derks og 16 andre mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
94/C 90/59	Sag T-91/94: Sag anlagt den 25. februar 1994 af D. Vellema, J. og K. Visser og H. W. Klandermaan mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
94/C 90/60	Slettelse af sag T-30/93	28
94/C 90/61	Slettelse af sag T-74/93	28

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM
af 9. februar 1994

i sag C-154/93, Abdullah Tawil-Albertini mod Ministre des affaires sociales (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Frankrigs Conseil d'État) ⁽¹⁾

(»Etablering og udveksling af tjenesteydelser — tandlæger — anerkendelse af kvalifikationsbeviser«)

(94/C 90/01)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-154/93, angående en anmodning, som Frankrigs Conseil d'État i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Abdullah Tawil-Albertini mod Ministre des affaires sociales at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7 i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser ⁽²⁾, har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene M. Díez de Velasco og D. A. O. Edward (refererende dommer) samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler og M. Zuleeg; generaladvokat: M. Darmon; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 9. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Medlemsstaterne er ikke ifølge artikel 7 i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, forpligtet til at anerkende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der ikke vedrører

en tandlægeuddannelse i en af Fællesskabets medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT nr. C 142 af 20. 5. 1993.

⁽²⁾ EFT nr. L 233 af 24. 8. 1978, s. 1.

DOMSTOLENS DOM
af 23. februar 1994

i sag C-419/92, Ingetraut Scholz mod Opera Universitaria di Cagliari og Cinzia Porcedda (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna) ⁽¹⁾

(»Arbejdskraftens frie bevægelighed — udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse inden for det offentlige — erhvervs erfaring fra en anden medlemsstat«)

(94/C 90/02)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-419/92, angående en anmodning, som Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna (Italien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Ingetraut Scholz mod Opera Universitaria di Cagliari og Cinzia Porcedda at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 7 og 48 samt artikel 1 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ⁽²⁾, har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida og M. Díez de Velasco (refererende dommer) samt dommerne C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 23. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EØF-traktatens artikel 48 skal fortolkes således, at en offentlig institution i en medlemsstat, når den i forbindelse med ansættelser i stillinger, der ikke er omfattet af traktatens artikel 48, stk. 4, vil tage hensyn til ansøgenes tidligere beskæftigelse inden for det offentlige, ikke har adgang til, for så vidt angår statsborgere i Fællesskabets medlemsstater, at sondre mellem, om beskæftigelsen er udøvet inden for det offentlige i den pågældende medlemsstat eller i en anden medlemsstat.

(¹) EFT nr. C 31 af 4. 2. 1993.

(²) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

DOMSTOLENS DOM

af 23. februar 1994

i sag C-289/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af et direktiv — vejtransport«)

(94/C 90/03)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-289/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Vittorio Di Bucci, mod Den Italienske Republik ved professor Luigi Ferrari Bravo, bistået af avvocato dello Stato Oscar Fiumara, angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 88/599/EØF af 23. november 1988 om standardkontrolprocedurer for gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3820/85 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport og af forordning (EØF) nr. 3821/85 om kontrolapparatet inden for vejtransport (²), og/eller ikke i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 7 har meddelt disse til Kommissionen, har Domstolen, sammensat af afdelingsformand G. F. Mancini, som fungerende præsident, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida og D. A. O. Edward (refererende dommer) samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg og J. L. Murray; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 23. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der er nødven-

dige for at efterkomme Rådets direktiv 88/599/EØF af 23. november 1988 om standardkontrolprocedurer for gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3820/85 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport og af forordning (EØF) nr. 3821/85 om kontrolapparatet inden for vejtransport.

- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT nr. C 198 af 22. 7. 1993.

(²) EFT nr. L 325 af 29. 11. 1988, s. 55.

DOMSTOLENS DOM

af 23. februar 1994

i sag C-336/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (¹)

(Traktatbrud — manglende gennemførelse af et direktiv — vejtransport«)

(94/C 90/04)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-336/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, mod Kongeriget Belgien ved Jan Evadder, angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i direktiv 88/599/EØF og EØF-traktatens artikel 5 og 189, idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 88/599/EØF af 23. november 1988 om standardkontrolprocedurer for gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3820/85 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport og af forordning (EØF) nr. 3821/85 om kontrolapparatet inden for vejtransport (²), og/eller ikke har meddelt Kommissionen disse bestemmelser, har Domstolen, sammensat af afdelingsformand G. F. Mancini, som fungerende præsident, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida og D. A. O. Edward (refererende dommer) samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg og J. L. Murray; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 23. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Belgien har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at

efterkomme Rådets direktiv 88/599/EØF af 23. november 1988 om standardkontrolprocedurer for gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3820/85 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport og af forordning (EØF) nr. 3821/85 om kontrolapparatet inden for vejtransport.

2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT nr. C 209 af 3. 8. 1993.

(²) EFT nr. L 325 af 29. 11. 1988, s. 55.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 24. februar 1994

i sag C-99/92, Terni SpA og Italsider SpA mod Cassa congraglio per il settore elettrico (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (¹)

(»Statsstøtte — fortolkning af beslutning 83/396/EKSF — afgrænsning af støttemodtagerne — gyldigheden af beslutning 83/396/EKSF — princippet om ligebehandling af offentlige og private virksomheder«)

(94/C 90/05)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-99/92, angående en anmodning, som Consiglio di Stato (Italien) i medfør af EKSF-traktatens artikel 41 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Terni SpA og Italsider SpA mod Cassa congraglio per il settore elettrico at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af Kommissionens beslutning 83/396/EKSF af 29. juni 1983 om støtte, som den italienske regering påtænker at yde til visse jern- og stålproducenter (²), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne D. A. O. Edward, R. Joliet (refererende dommer), G. C. Rodríguez Iglesias og F. Grévisse; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 24. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Artikel 1 i Kommissionens beslutning 83/396/EKSF af 29. juni 1983 om støtte, som den italienske regering påtænker at yde til visse jern- og stålproducenter, tillader ikke, at selskaberne Terni og Italsider tildeles støtte i form af godtgørelse af forhøjelser af sovrapprezzo termico.

2) Gennemgangen af det andet spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens beslutning 83/396/EKSF.

(¹) EFT nr. C 138 af 28. 5. 1992.

(²) EFT nr. L 227 af 19. 8. 1983, s. 24.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 24. februar 1994

i sag C-100/92, Fonderia A. SpA mod Cassa congraglio per il settore elettrico (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) (¹)

(»Statsstøtte — fortolkning af beslutning 83/396/EKSF — fastlæggelse af det tidsrum, hvori en støtte kan ydes«)

(94/C 90/06)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-100/92, angående en anmodning, som Consiglio di Stato (Italien) i medfør af EKSF-traktatens artikel 41 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Fonderia A. SpA mod Cassa congraglio per il settore elettrico at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens beslutning 83/396/EKSF af 29. juni 1983 om støtte, som den italienske regering påtænker at yde til visse jern- og stålproducenter (²), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne D. A. O. Edward, R. Joliet (refererende dommer), G. C. Rodríguez Iglesias og F. Grévisse; generaladvokat: C. Gulmann; ekspeditionssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 24. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 1 i Kommissionens beslutning 83/396/EKSF af 29. juni 1983 om støtte, som den italienske regering påtænker at yde til visse jern- og stålproducenter, er ikke til hinder for anvendelsen af artikel 1 i lovdekret nr. 495 af 4. september 1981 om hasteforanstaltninger til fordel for jern- og stålindustrien og vedrørende forureningsbekæmpelse, som ændret ved lov nr. 617 af 4. november 1981, i det omfang, det deri er bestemt, at der skal ske godtgørelse af de forhøjelser af sovrapprezzo termico, der vedrører elforbruget i jern- og stålvirksomhederne i perioden mellem den 1. januar og den 30. juni 1983.

(¹) EFT nr. C 138 af 28. 5. 1992.

(²) EFT nr. L 227 af 19. 8. 1993, s. 24.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 24. februar 1994

i sag C-343/92, M. A. Roks, gift De Weerd, m.fl. mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van Beroep, Hertogenbosch) ⁽¹⁾

(»Ligebehandling af mænd og kvinder — social sikring — direktiv 79/7/EØF — virkninger af en for sen gennemførelse for rettigheder, der er erhvervet i henhold til direktivet«)

(94/C 90/07)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-343/92, angående en anmodning, som Raad van Beroep, Hertogenbosch (Nederlandene), i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, M. A. Roks, gift De Weerd, F. M. Hulshoff, J. Steevens, K. Tjallinks, A. P. van Kampen og J. T. H. J. van Es, gift Vrolijk, mod Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen ved direktionen, Bedrijfsvereniging voor Detailhandel, Ambachten en Huisvrouwen ved direktionen, Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging ved direktionen og Bedrijfsvereniging voor Hotel-, Restaurant-, Café-, Pensionen Aanverwante Bedrijven ved direktionen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring ⁽²⁾, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne M. Díez de Velasco, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler (refererende dommer) og P. J. G. Kapteyn; generaladvokat: M. Darmon; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 24. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Fællesskabsretten er til hinder for en national lovgivning, hvorefter gifte kvinder mister rettigheder, som de havde i medfør af den direkte virkning af artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring, fordi retten til ydelser i anledning af uarbejdsdygtighed undergives en betingelse, som mænd ikke tidligere skulle opfylde.
- 2) Fællesskabsretten er ikke til hinder for indførelsen af en national lovbestemmelse, hvis virkning er, at kvinder for fremtiden mister rettigheder, som de havde i medfør af den direkte virkning af artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7/EØF, fordi opretholdelsen af ydelser i anledning af uarbejdsdygtighed nu undergives en betingelse, som både mænd og kvinde skal opfylde.

3) Artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7/EØF er til hinder for en national lovgivning, hvorefter tilkendelse af ydelser i anledning af uarbejdsdygtighed gøres betinget af, at ansøgeren har haft en vis indkomst i det år, der ligger forud for udarbejdsdygtighedens indtræden, når betingelsen, omend der ikke herved sondres mellem mænd og kvinder, rammer langt flere kvinder end mænd, og selv om vedtagelsen af denne nationale lovgivning er begrundet i budgetmæssige hensyn.

4) Såfremt en national lovgivning er uforenelig med artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7/EØF, kan alene personer, der ifølge direktivets artikel 2 er omfattet af dets personelle anvendelsesområde, og personer, der rammes af virkningerne af en national bestemmelse, der diskriminerer over for en anden person, som er omfattet af direktivets anvendelsesområde, påberåbe sig den førstnævnte direktivbestemmelse for de nationale domstole og på dette grundlag udelukke anvendelsen af den nationale lovgivning.

⁽¹⁾ EFT nr. C 246 af 24. 9. 1992.

⁽²⁾ EFT nr. L 6 af 10. 1. 1979, s. 24.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Femte Afdeling)

af 20. januar 1994

i de forenede sager C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85, C-125/85, C-126/85, C-129/85, C-128/85 og C-127/85, A. Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Sagsomkostninger — berigtigelse af dom«)

(94/C 90/08)

(Processprog: tysk og engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85, C-125/85, C-126/85, C-127/85, C-128/85 og C-129/85, A. Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 19. december 1984 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/29.725 — cellulose) ⁽²⁾, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne R. Joliet (refererende dommer), G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse og M. Zuleeg; generaladvokat: M. Darmon; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 20. januar 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Dommens præmis 204 og domskonklusionens punkt 10 erstattes af følgende tekst:

»De øvrige omkostninger fordeles således:

- i sag C-89/85 betaler Kommissionen de finske sagsøgeres omkostninger med undtagelse af Finn-cell's omkostninger; Finn-cell bærer sine egne omkostninger samt Kommissionens omkostninger i forbindelse med Finn-cell's søgsmål
- i sag C-104/85 (Bowater Inc.) betaler Kommissionen sagens omkostninger
- i sag C-114/85 betaler Kommissionen KEA's omkostninger og bærer sine egne omkostninger i forbindelse med nævnte sammenslutnings søgsmål; The Chesapeake Corporation, Crown Zellerbach Corporation, Federal Paperboard Co. Inc., Georgia-Pacific Corporation, Scott Paper Co. og Weyerhaeuser Co. bærer hver en tredjedel af deres egne omkostninger samt betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger i forbindelse med deres søgsmål; Kommissionen betaler to tredjedele af disse seks selskabers omkostninger samt bærer to tredjedele af sine egne omkostninger i forbindelse med selskabernes søgsmål
- i sag C-116/85 bærer St. Anne en tredjedel af sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger i forbindelse med dette søgsmål; Kommissionen betaler to tredjedele af St. Anne's omkostninger og bærer to tredjedele af sine egne omkostninger i forbindelse med dette søgsmål
- i sag C-117/85 bærer IPS en tredjedel af sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger i forbindelse med dette søgsmål; Kommissionen betaler to tredjedele af IPS' omkostninger og bærer to tredjedele af sine egne omkostninger i forbindelse med dette søgsmål
- i sag C-125/85 bærer Westar en tredjedel af sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger i forbindelse med Westar's søgsmål; Kommissionen betaler to tredjedele af Westar's omkostninger og bærer to tredjedele af sine egne omkostninger i forbindelse med dette søgsmål
- i sag C-126/85 (Weldwood) betaler Kommissionen sagens omkostninger
- i sag C-127/85 bærer MacMillan Bloedel Ltd en tredjedel af sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger i forbindelse med MacMillan Bloedel Ltd's søgsmål; Kommissionen betaler to tredjedele af MacMillan Bloedel Ltd's omkostninger og bærer to tredjedele af sine egne omkostninger i forbindelse med dette søgsmål
- i sag C-128/85 bærer Canfor en tredjedel af sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger i forbindelse med Canfor's søgsmål; Kommissionen betaler to tredjedele af

Canfor's omkostninger og bærer to tredjedele af sine omkostninger i forbindelse med dette søgsmål

- i sag C-129/85 (British Columbia) betaler Kommissionen sagens omkostninger«

- 2) *Originalen af nærværende kendelse vedlægges originalen af den berigtigede dom, og der gøres påtegning herom i margenen på originalen af dommen.*

(¹) EFT nr. C 126 af 7. 5. 1993.

(²) EFT nr. L 85 af 26. 3. 1985, s. 1.

DOMSTOLENS KENDELSE

af 24. februar 1994

i sag C-275/93 P, Michael Boessen mod De Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg (¹)

(*Tjenestemænd — formalitet — søgsmålsfrist — invalidpension — beregning*)

(94/C 90/09)

(*Processprog: nederlandsk*)

(*Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser*)

I sag C-275/93 P, Michael Boessen, tidligere tjenestemand ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg, boende i Lanaken (Belgien), ved advokat Ch. Paulussen, Maastricht, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Loesch, 8, rue Zithe, angående appel af dom afsagt den 11. marts 1993 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-87/91 (Boessen mod ØSU, Sml. II, s. 235), hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs afgørelse af 5. september 1991 om at afvise sagsøgerens klage over afslaget på at tildele ham invalidpension på et beløb svarende til 135 % af »eksistensminimum«, den anden part i appelsagen: De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg (befuldmægtiget: juridisk konsulent M. Bermejo Garde, bistået af advokaterne D. Lagasse og G. Tassin, Bruxelles), har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco og D. A. O. Edward samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg og P. J. G. Kapteyn; generaladvokat: G. Tesauro; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 24. januar 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Boessen's appel forkastes.*
- 2) *Boessen betaler appelsagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 172 af 23. 6. 1993.

Sag anlagt den 24. januar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-25/94)
(94/C 90/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. januar 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Jörn Sack som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets beslutning af 22. november 1993, hvorved Rådet har bekræftet en foreløbig beslutning vedtaget af De Faste Repræsentanternes Komité om at give medlemsstaterne stemmeret i Rådet og i Konferencen for De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation vedrørende et forslag til en konvention til sikring af, at internationale bevarings- og forvaltningsforanstaltninger respekteres af fiskerfartøjer på det åbne hav, annulleres
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det aftaleforslag, der blev forelagt FAO's kompetente organer, falder i sin helhed (eller i det mindste i det væsentlige) ind under Fællesskabets kompetence. Særlig de centrale bestemmelser i aftalens artikel III og artikel IV (indførelse af en godkendelsesordning for fiskeri på det åbne hav, der hviler på hensynet til overholdelse af internationale bevarings- og forvaltningsforanstaltninger, og i tilknytning hertil informationsindsamling samt pålæggelse af sanktioner) vedrører ikke områder, som henhører under medlemsstaternes kompetence. Hvad angår strafsanktionerne vil de påtænkte bestemmelser ikke gå videre end medlemsstaternes generelle pligt til at sikre, at fællesskabsretten overholdes, om nødvendigt ved hjælp af strafferetlige foranstaltninger; heller ikke disse bestemmelser gør det derfor nødvendigt, at medlemsstaterne deltager i aftalen.

Selv om Rådet med sin erklæring vedrørende kompetence og stemmeret ønskede at tage højde for enhver mulig udvikling under den afsluttende fase af forhandlingerne, og særlig en udvidelse af de påtænkte foranstaltninger, kan Rådet ikke retmæssigt fratage Fællesskabet en ret til at stemme inden for et område, som henhører under Fællesskabets enekompetence, og derved reducere Fællesskabets adgang til at handle og føre forhandlinger på dette område i overensstemmelse med bestemmelserne inden for FAO, som Fællesskabet er blevet fuldt medlem af.

Sag anlagt den 31. januar 1994 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-41/94)
(94/C 90/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 31. januar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Forbundsrepublikken Tyskland ved Ministerialrat dr. Ernst Röder, og Regierungsrat Bernd Kloke, Forbundsøkonomiministeriet, D-53107 Bonn.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning 93/659/EF af 25. november 1993 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for rengskabsåret 1990, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen annulleres, for så vidt et beløb på 7 518 141 DM, der er udbetalt i henhold til artikel 4a i forordning (EØF) nr. 805/68 ⁽¹⁾, ikke afholdes af EUGFL
- sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

De fleste af de mangler, Kommissionen har påtalt vedrørende gennemførelsesmåden i Tyskland, har rent faktisk ikke foreligget. Specielt har Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad taget hensyn til markedsforholdene i Tyskland og har ladet ude af betragtning, at inspektørerne på grund af den decentrale forvaltning har et godt lokalkendskab og besidder faglige kvalifikationer, der er erhvervet gennem rådgivende opgaver for landbruget. For så vidt Kommissionen stiller videregående krav til den tyske gennemførelsesmåde (for eksempel om en bestemt form for øremærkning eller om registrering af bestandene), har disse ikke hjemmel i de EF-retlige bestemmelser.

Skulle Domstolen alligevel finde, at præmieordningen, som den anvendes i Tyskland, er mangelfuld, da beror disse mangler på selve fællesskabsretten. Endelig har Kommissionen overtrådt princippet om loyalt samarbejde mellem fællesskabsinstitutionerne og medlemsstaterne, idet den på trods af, at den på et tidligt tidspunkt havde kendskab til væsentlige elementer af den tyske gennemførelsesmåde, ikke i rette tid har givet Forbundsrepublikken Tyskland lejlighed til at afhjælpe de mangler, der efter Kommissionens mening forelå.

⁽¹⁾ EFT 1968 I, s. 179.

Sag anlagt den 1. februar 1994 af Heidemij Advies BV mod Europa-Parlamentet

(Sag C-42/94)

(94/C 90/12)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. februar 1994 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Heidemij Advies BV ved advokat Vera Van Houtte, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren 797 150 ECU som kontraktmæssig godtgørelse for standsning af opgaven samt renter heraf, i henhold til kontrakten 8 % p.a., fra den 15. september 1993
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagen er indbragt for Domstolen i henhold til en voldgiftsbestemmelse (jf. EKSF-traktatens artikel 42, EØF-traktatens artikel 181 og Euratom-traktatens artikel 153).

I henhold til artikel 1794 i den belgiske code civil, der efter aftale mellem parterne skal anvendes på en planlægnings-, rådgivnings- og bistandsopgave i forbindelse med bygningsudvidelsen for Europa-Parlamentet i Bruxelles, kræver sagsøgeren erstatning for modpartens ensidige standsning af opgaven før tiden. Sagsøgeren har beregnet den tabte fortjeneste på grundlag af de nederlandske branchenormer for konsulentvirksomheder, som i henhold til ovennævnte aftale skal anvendes i den foreliggende sag.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. december 1993 af Divisional Court of the Queen's Bench Division i sagen The Queen mod the Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: the National Federation of Fishermen's Organisations m.fl.

(Sag C-44/94)

(94/C 90/13)

Ved kendelse ansagt den 2. december 1993, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. februar 1994, har Divisional Court of the Queen's Bench Division i sagen The Queen mod the Minister of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: the National Federation of Fishermen's Organisations m.fl. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Forholder det sig sådan, at Kommissionens beslutning 92/593/EØF ⁽¹⁾

- 1) gør det muligt for Det Forenede Kongerige og/eller bemyndiger det til at indføre sådanne begrænsninger i det antal dage, britiske fiskerfartøjer med en længde over 10 m kan være på havet, som de dage, der beregnes i overensstemmelse med Sea Fish Licensing (Time at Sea) (Principles) Order 1993, hvorefter antallet af havdage for sådanne fartøjer som udgangspunkt begrænses, så det er det samme som i 1991

- 2) udelukker muligheden for at anvende tekniske bevarelsesforanstaltninger med henblik på at gennemføre den del af den overordnede målsætning (dvs. 45 %), der skal opnås ved andre foranstaltninger end reduktioner af kapaciteten?

2. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1, at Det Forenede Kongerige ikke reducerede den britiske fiskerflådes kapacitet i overensstemmelse med de tal, der er anført i bilaget til Kommissionens beslutning 88/141 ⁽²⁾, som ændret ved Kommissionens beslutning af 1. august 1991?

3. Er nationale foranstaltninger som dem, der er omtalt i spørgsmål 1, under alle omstændigheder i strid med EF-traktaten (navnlig artikel 6, 34, 39 og artikel 40, stk. 3) og med forordningerne vedrørende iværksættelsen af den fælles fiskeripolitik (navnlig Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 ⁽³⁾ og (EØF) nr. 3759/92 ⁽⁴⁾ og med generelle fællesskabsretlige principper (navnlig retten til uforstyrret udøvelse af ejendomsretten og retten til at drive et erhverv eller udøve erhvervsvirksomhed samt ligebehandlingsprincippet og proportionalitetsprincippet)?

4. Har det betydning for besvarelsen af ovennævnte spørgsmål

- 1) hvilke bestande sådanne fartøjer hovedsagelig fisker efter, og navnlig om der er fastsat samlede tilladte fangstmængder for sådanne bestande

- 2) i hvilket omfang sådanne restriktioner vil påvirke enkelte fiskeres normale fiskeri og anden virksomhed og markedet for fangsterne

- 3) hvilke dispensationer ministeren eventuelt for fremtiden måtte meddele særlige kategorier af Det Forenede Kongeriges fiskerflåde?

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 21. december 1992 om et flerårigt udviklingsprogram for Det Forenede Kongeriges fiskerflåde (1993-1996) i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 (EFT nr. L 401 af 31. 12. 1992, s. 33).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 11. december 1987 om Det Flerårige Udviklingsprogram for Fiskerflåden (1987-1991), som Det Forenede Kongerige har forelagt i medfør af forordning (EØF) nr. 4028/86 (EFT nr. L 67 af 12. 3. 1988, s. 67).

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT nr. L 389 af 31. 12. 1992, s. 1).

(⁴) Rådets forordning (EØF) nr. 3759/92 af 17. december 1992 om den fælles markedsordning for fiskerivarer og akvakulturprodukter (EFT nr. L 388 af 31. 12. 1992, s. 1).

på flasken af dekoration eller reklame, som er uden relation til selve vinen?

(¹) EFT nr. L 232 af 9. 8. 1989, s. 13.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1993 af Tribunal Superior de Justicia de Andalucía (Sevilla Afdeling), Afdelingen for Forvaltningssager, i sagen Cámara de Comercio, Industria y Navegación de Ceuta mod Ceuta's kommunalbestyrelse

(Sag C-45/94)
(94/C 90/14)

Ved kendelse afsagt den 16. december 1993, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. februar 1994, har Tribunal Superior de Justicia de Andalucía (Sevilla Afdeling), Afdelingen for Forvaltningssager, i sagen Cámara de Comercio, Industria y Navegación de Ceuta mod Ceuta's kommunalbestyrelse forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Har artikel 25, stk. 2, i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber og dens protokol nr. 2, sammenholdt med EØF- og EKSF-traktatens bestemmelser om de frie varebevægelser, siden 1991 lovligt kunnet hjemle en afgift som den, der omhandles i den spanske lov nr. 8/1991 af 25. marts, hvorved der indførtes en afgift på produktion i og import til byerne Ceuta og Melilla, når de nærmere regler er udformet således, at der »stort set ikke pålægges yderligere afgifter på interne transaktioner«, og der samtidig faktisk opkræves afgifter på import fra Fællesskabets toldområde?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. marts 1993 af Tribunal de police, Bordeaux, i sagen Anklagemyndigheden mod Michèle Voisine, født Delaunay, som civil part: Institut National des Appellations d'Origine

(Sag C-46/94)
(94/C 90/15)

Ved dom afsagt den 12. marts 1993, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. februar 1994, har Tribunal de police, Bordeaux, i sagen Anklagemyndigheden mod Michèle Voisine, født Delaunay, som civil part: Institut National des Appellations d'Origine, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Indeholder definitionen af etikettering i artikel 38 i forordning (EØF) nr. 2392/89 (¹) et forbud mod enhver påføring

Sag anlagt den 4. februar 1994 af Det Forenede Kongerige mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-47/94)
(94/C 90/16)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Det Forenede Kongerige ved John E. Collins, som befuldmægtiget, bistået af barrister Stephen Richards, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Britiske Ambassade, 14, Boulevard Roosevelt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- annullation af Kommissionens beslutning 93/659/EØF (¹) af 25. november 1993 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for rengskabsåret 1990, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, for så vidt der herved godkendes beløb for Italiens, Spaniens og Grækenlands vedkommende, som svarer til tillægsafgiften for de mængder (²), som er anført i stævningens punkt 2.15
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at Kommissionen ved den anfægtede beslutning retsstridigt har tiltaget sig Rådets kompetence. Kommissionen har udnyttet sine egne beføjelser ved afslutningen af regnskaber til at opnå det samme resultat som en forhøjelse af den samlede mængde, der er garanteret de tre medlemsstater for 1989-1990, skønt Rådet alene kan fastsætte disse medlemsstaters samlede mængde. Når Kommissionen anvender sine beføjelser ved regnskabsafslutninger, er den forpligtet til at iagttage de herom af Rådet udstedte regler. Kommissionen råder ikke over en så vid beføjelse, som den har tiltaget sig i denne sag.

For det andet, eller subsidiært, gøres det gældende, at Kommissionen har overtrådt EØF-traktatens artikel 190, idet den ikke har angivet nogen gyldige grunde til en så væsentlig fravigelse af reglerne om udbetaling af tillægsafgiften. Kommissionen var i et tilfælde som det foreliggende

forpligtet til at give en klar og detaljeret forklaring på sin handlemåde.

(¹) EFT nr. L 301 af 8. 12. 1993, s. 13.

- (²) — Italien: 900 000 tons (som er det samlede tal for den særskilte forhøjelse af de samlede mængder, der er garanteret Italien med hensyn til leveringer til mejerier i 1993-1994)
- Spanien: 500 000 tons (som er det samlede tal for den særskilte forhøjelse af de samlede mængder, der er garanteret Spanien med hensyn til leveringer til mejerier i 1993-1994)
- Grækenland: 9 201 tons (som udgør en del af den særskilte forhøjelse af de samlede mængder, der er garanteret Grækenland med hensyn til leveringer til mejerier i 1993-1994, og som er tilstrækkelig til at udligne Grækenlands samlede overskydende leveringer til mejerier i 1989-1990).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. februar 1994 af Sø- og Handelsretten, København, i sagen Ledernes Hovedorganisation som mandatar for O. Rygaard mod Dansk Arbejdsgiverforening som mandatar for Strø Mølle Akustik A/S

(Sag C-48/94)

(94/C 90/17)

Ved kendelse afsagt den 2. februar 1994, indgået til Domstolens justitskontor den 7. februar 1994, har Sø- og Handelsretten i sagen Ledernes Hovedorganisation som mandatar for O. Rygaard mod Dansk Arbejdsgiverforening som mandatar for Strø Mølle Akustik A/S forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Finder Rådets direktiv 77/187/EØF (¹) anvendelse, når en entreprenør B efter aftale med entreprenør A fortsætter en del af en af entreprenør A påbegyndt entrepriser, og
 - 1) der indgås aftale mellem entreprenør A og entreprenør B om, at nogle hos entreprenør A ansatte medarbejdere fortsætter hos entreprenør B, og entreprenør B overtager materiale på byggepladsen til færdiggørelse af entreprisen, og
 - 2) entreprenør A og entreprenør B efter overtagelsen i en periode arbejder samtidigt på byggepladsen?
2. Gør det nogen forskel, at aftalen om færdiggørelsen er indgået mellem bygherren og entreprenør B med tiltrædelse af entreprenør A?

(¹) Om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT nr. L 61 af 5. 3. 1977, s. 26).

Sag anlagt den 7. februar 1994 af Irland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sag C-49/94)

(94/C 90/18)

Ved De Europæiske Fællesskaber Domstol er der den 7. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Irland ved Chief State Solicitor Michael A. Buckley, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Irske Ambassade, 28, route d'Arlon.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- det fastslås i henhold til artikel 173 og 174 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, at Kommissionens beslutning 93/659/EF (¹) af 25. november 1993 (meddelt Irland den 26. november 1993) om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1990, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, er ugyldig, for så vidt angår den manglende anerkendelse af et beløb på 6 343 429,00 Ir. £ vedrørende udbetaling af eksportrestitutioner inden for kalve- og oksekødssektoren i Irland
- Domstolen træffer sådan yderligere eller anden bestemmelse, som er nødvendig og hensigtsmæssig under hensyn til Irlands påstand under nærværende søgsmål
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Irland har gjort følgende anbringender gældende til støtte for anfægtelsen af Kommissionens beslutning:

- a) betingelserne i artikel 30 i forordning (EØF) nr. 3665/87 (²) var opfyldt
- b) hvis det kan påvises, at der på nogen måde er begået fejl af Irland med hensyn til opfyldelse af kravene i artikel 30, udgør disse fejl ikke sådanne forhold, at Irland kan anses for at have forudbetalt eksportrestitutioner på anden måde end efter Fællesskabets regler, således som dette begreb skal forstås efter Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 (³) af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik. Kommissionens klagepunkter vedrører ikke væsentlige, men uvæsentlige forvaltningsmæssige formkrav
- c) såfremt Irland har overtrådt væsentlige forvaltningsmæssige formkrav under anvendelsen af forordning (EØF) nr. 3665/87, er Kommissionens manglende anerkendelse i den foreliggende sag urimelig og uforholdsmæssig
- d) den fortolkning af forordningen, som Kommissionen har anlagt til støtte for den manglende anerkendelse, er i strid med princippet om den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

(¹) EFT nr. L 301 af 8. 12. 1993, s. 13.

(²) Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT nr. L 351 af 14. 12. 1987, s. 1).

(³) EFT nr. L 94 af 28. 4. 1970, s. 13.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1993 af Consiglio Nazionale Forense i sagen Reinhard Gebhard mod Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano

(Sag C-55/94)

(94/C 90/19)

Ved kendelse afsagt den 16. december 1993, indgået til Domstolens Justitskontor den 8. februar 1994, har Consiglio Nazionale Forense (Advokatnævnet) i sagen Reinhard Gebhard mod Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Om artikel 2 i lov nr. 31 af 9. 2. 1982 om »Fri udveksling af tjenesteydelser for advokater med statsborgerskab i medlemsstaterne i De Europæiske Fællesskaber — til gennemførelse af EØF's direktiv af 22. marts 1977⁽¹⁾ — hvorefter det ikke er tilladt »på republikkens område at oprette en praksis hverken principalt eller sekundært«, er forenelig med den ved nævnte direktiv indførte ordning, idet der i direktivet ikke ses at være grundlag for, at adgangen til at åbne en praksis kan fortolkes som tegn på, at erhvervsudøveren har til hensigt at udøve virksomhed, som ikke er midlertidig eller foreløbig, men derimod som tegn på, at der sigtes på varig udøvelse, og
2. Om de kriterier, der skal følges for at tilgodese den midlertidige karakter i relation til den kontinuerlige og længerevarende karakter af de ydelser, der præsteres af advokater, som arbejder på grundlag af ordningen ifølge nævnte direktiv af 22. marts 1977.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 77/249/EØF, EFT nr. L 78 af 26. 6. 1977, s. 17.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. februar 1994 af Tribunale civile e penale di Piacenza i sagen S. C. A. C. srl mod Associazione dei produttori Ortofrutticoli (AS. I. P. O.)

(Sag C-56/94)

(94/C 90/20)

Ved kendelse afsagt den 5. februar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. februar 1994, har Tribunale civile e penale di Piacenza i sagen S. C. A. C. srl, Caorso (Piacenza), mod Associazione dei produttori Ortofrutticoli (AS. I. P. O.), forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. »Skal artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 668/93⁽¹⁾ fortolkes således, at når en tomatforarbejdningsvirksomhed, der havde fået tildelt en bestemt kvote til produktion af flåede tomater, overfører 25 % af de friske tomater fra kvoten for »flåede tomater« til kvoten »tomatkoncentrat« eller »andre produkter«, gentager virkningerne af denne overførsel sig i de følgende produktionsår på den måde, at den pågældende virksomhed i alt fald får tildelt den kvote friske tomater til produktion af »flåede tomater«, som den har

fået tildelt det foregående produktionsår, dog forhøjet med en kvote friske tomater til produktion af »tomatkoncentrat« eller »andre produkter«, der er proportional med den andel af friske tomater, som faktisk er blevet forarbejdet til »tomatkoncentrat« eller til »andre produkter« i kraft af nævnte overførsel til produktion af 25 %, der fandt sted det foregående produktionsår, således at der sker en tilsvarende nedsættelse af procentandelen af de kvoter af friske tomater (til produktion af »tomatkoncentrat« eller »andre produkter«), der tildeles de øvrige forarbejdningsvirksomheder?»

2. »Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, spørges — hvorved bemærkes, at det efter Domstolens dom af 21. februar 1991 i de forenede sager C-143/88 og C-92/89, Zuckerfabrik⁽²⁾, må lægges til grund, at det er særdeles tvivlsomt, om artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 668/93 af 17. marts 1993 er gyldig, og at det sagsøgende selskab må antages at risikere et alvorligt og uopretteligt tab — om artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 668/93 er ugyldig henset til de i det første spørgsmål omtalte regler, hvorefter der sker en gradvis forhøjelse af den kvote for forarbejdning af friske tomater, som tildeles de virksomheder, der producerer »flåede tomater«, til skade for de virksomheder, der producerer »tomatkoncentrat« eller »andre produkter«, idet reglerne strider mod forbuddet mod forskelsbehandling, således som dette må antages at gælde i fællesskabsretten, navnlig i henhold til EØF-traktatens artikel 40, stk. 3.«

⁽¹⁾ EFT nr. L 72 af 25. 3. 1993, s. 1.

⁽²⁾ Sml. 1991 II, s. 534.

Sag anlagt den 9. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

Sag C-57/94)

(94/C 90/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. februar 1994 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuld-mægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 71/305/EØF⁽¹⁾ af 26. juli 1971 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, idet provinsforvaltningen i Ascoli Piceno underhånden afsluttede en kontrakt den 21. maj 1990 om det ellefte og tolvte supplerende projekt til færdiggørelse af motortrafikvejsstrækningen »Ascoli—Mare«, der går under betegnelsen »(IV — delprojekt 5134«, og undlod at offentliggøre en udbudsbekendtgørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det fremgår klart af bestemmelserne i artikel 2, 5 og 7 i direktiv 71/305/EØF, når disse sammenholdes indbyrdes, at de ordregivende myndigheder, bortset fra de særlige tilfælde, som er omhandlet i artikel 9, ved indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter skal anvende en fremgangsmåde ved offentligt eller begrænset udbud, som er i overensstemmelse med de fælles regler om offentliggørelse, der er fastsat i direktivets afsnit III (artikel 12 til 19).

Kommissionen anfører, at den italienske regering ikke har fremlagt noget sikkert bevis for, at der forelå nogen af de dispensationsgrunde, som er nævnt i direktivets artikel 9. Ved at have afsluttet kontrakten af 21. maj 1990 underhånden uden at offentliggøre en udbudsbekendtgørelse i EF-Tidende har provinsforvaltningen i Ascoli Piceno dermed tilsidesat EF's regler. Som følge heraf finder Kommissionen det godtgjort, at Den Italienske Republik har gjort sig skyldig i en klar tilsidesættelse af direktiv 71/305/EØF.

(¹) EFT nr. L 185 af 16. 8. 1971, s. 5.

Sag anlagt den 10. februar 1994 af Kongeriget Nederlandene mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-58/94)

(94/C 90/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. februar 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kongeriget Nederlandene ved advokaterne A. Bos og J. W. de Zwaan, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Nederlandske Ambassade, 5, rue C. M. Spoo.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets afgørelse 93/731/EF af 20. december 1993 om aktindsigt i Rådets dokumenter (EFT nr. L 340 af 31. 12. 1993)
- artikel 22 i Rådets afgørelse af 6. december 1993 om vedtagelse af Rådets forretningsorden (EFT nr. L 304 af 10. 12. 1993), og
- Rådets afgørelse 93/730/EF med titlen »Adfærdskodeks for aktindsigt i Rådets og Kommissionens dokumenter« (EFT nr. L 340 af 31. 12. 1993), for så vidt som afgørelsen må betragtes som en retsakt med retsvirkninger,

annulleres, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Rådets afgørelse 93/731/EF indeholder bestemmelser vedrørende et konkret område, som berører borgerne umiddelbart, og hvis rækkevidde går langt ud over Rådets interne organisation og administration. På grund af disse virkninger udadtil er afgørelsen med urette udstedt i henhold til bestemmelser (EF-traktatens artikel 151, stk. 3, samt artikel 22 i Rådets forretningsorden), som kun vedrører fastsættelsen af Rådets interne organisation
- af samme grunde hører artikel 22 i Rådets forretningsorden ikke hjemme i en ordning, som kun vedrører bestemmelser om fastsættelsen af en institutions interne organisation og administration. Rådet har således tilsidesat EF-traktatens artikel 151, EKSF-traktatens artikel 30, stk. 3, og Euratom-traktatens artikel 121, stk. 3, eller i det mindste overskredet sin kompetence i henhold til disse bestemmelser
- der er ikke noget formelt retsgrundlag for den godkendte adfærdskodeks (tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190). Adfærdskodeksen er ikke en egentlig retsakt udstedt af Rådet. Kodeksen er ikke vedtaget i overensstemmelse med formforskrifterne i Rådets egen forretningsorden, idet den ikke er vedtaget ved afstemning i Rådet, i det mindste ikke med et flertal af medlemmernes stemmer
- ved at begrænse aftaler vedrørende offentlighed i administrationen til et samarbejde mellem to institutioner, har Rådet krænket den institutionelle ligevægt mellem Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet, således som den finder udtryk i EF-traktatens artikel 4.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. december 1993 af Cour d'appel de Pau, Første Afdeling, i sagen *Ministre des Finances mod Selskabet Pardo & Fils*

(Sag C-59/94)

(94/C 90/23)

Ved dom afsagt den 8. december 1994, indgået til Doms-tolens Justitskontor den 10. februar 1994, har Cour d'appel de Pau, Første Afdeling, i sagen *Ministre des Finances mod Selskabet Pardo & Fils*, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal en drikkevarer, som benævnes sangria, der er fremstillet på grundlag af mere end 50 % vin af friske druer (position 22.04) tariferes under position 2205 eller position 2206 i den fælles toldtarif?

Sag anlagt den 11. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik
(Sag C-60/94)
(94/C 90/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. februar 1994 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved advokaterne Vittorio Di Bucci og Nicola Anecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- det fastslås, at Den Italienske Republik ved at have forbeholdt adgangen til beskæftigelse for sømænd om bord på fartøjer, som sejler under italiensk flag, for sine egne statsborgere, har tilsidesat sine forpligtelser efter EØF-traktatens artikel 48 samt artikel 1 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68⁽¹⁾ om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Bestemmelserne i den italienske rederilovgivning, hvorved adgangen til beskæftigelse for sømænd om bord på fartøjer, der sejler under italiensk flag, er forbeholdt italienske statsborgere, er klart i modstrid med EF's regler om arbejdskraftens frie bevægelighed.

⁽¹⁾ EFT nr L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

Sag anlagt den 14. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland
(Sag C-61/94)
(94/C 90/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. februar 1994 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dr. Jörn Sack, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret C-254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den har givet bevilling til indførsel af mejeriprodukter under proceduren for aktiv forædling, selv om produkternes toldværdi lå under de priser, der er fastsat i det internationale arrangement vedrørende mejerisektoren⁽¹⁾, og derved ikke har overholdt

- pligten til samarbejde i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), i bilag I og artikel 6, litra a), i bilag II og III til arrangementet
- forpligtelsen i henhold til artikel 3, stk. 1, i de tre nævnte bilag og
- artikel 5 til 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1999/85 af 16. juli 1985 om aktiv forædling, for så vidt angår de økonomiske forudsætninger for at meddele bevilling til toldproceduren.

2. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Efter arrangementes ånd og bogstav kan de aftale minimumspriser ikke fraviges, heller ikke i forbindelse med særlige toldprocedurer eller handelstransaktioner. En undtagelse for handelen inden for proceduren med aktiv forædling ville skabe et farligt hul i reglerne og ligefrem invitere til omgåelse af overenskomsten. Deltagere i arrangementet ville nemlig kunne erhverve produkter fra lande, som ikke deltager i arrangementet, til priser, der ligger under minimumspriserne, og senere efter be- eller forarbejdning under proceduren for aktiv forædling eksportere varerne igen uden at overholde minimumseksportpriserne. Virksomheder, der forarbejder mejeriprodukter i de deltagende lande, ville dermed få en særlig tilskyndelse til at erhverve deres varer fra ikke-deltagende lande og benytte sig af proceduren for aktiv forædling i stedet for at købe produkterne i deltagende lande under iagttagelse af minimumseksportpriserne og eksportere dem efter forarbejdning under samme omstændigheder.

Sagsøgte kan ikke påberåbe sig artikel 6, stk. 1, litra d), i forordning nr. 1999/85. Når der er tale om en international overenskomst, som sigter mod overholdelse af et minimumsprisniveau, skal den pågældende bestemmelse fortolkes i lyset af overenskomsten, og det kan derfor ikke hævdes, at priser, der ligger under det aftalte niveau, er økonomisk nødvendige for gennemførelsen af transaktionen, heller ikke selv om dette i det konkrete tilfælde faktisk ville forhindre en transaktion i at blive gennemført. Transaktioner med priser, der ligger under minimumseksportpriserne, er på grund af arrangementet ikke beskyttelsesværdige.

⁽¹⁾ EFT nr. L 71 af 17. 3. 1980, s. 11.

⁽²⁾ EFT nr. L 188 af 20. 7. 1985, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. februar 1994 af Verwaltungsgericht Frankfurt am Main i sagen Fritz Werner Industrie-Ausrüstungen GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-70/94)

(94/C 90/26)

Ved kendelse afsagt den 4. februar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. februar 1994, har Ver-

waltungsgericht Frankfurt am Main i sagen Fritz Werner Industrie-Ausrüstungen GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er EF-traktaten artikel 113 til hinder for nationale bestemmelser for udenrigshandelen, hvorefter udførsel af en vakuum-induktionsovn til Libyen kræver en tilladelse, der i det foreliggende tilfælde blev afslået med den begrundelse, at dette var påkrævet af hensyn til beskyttelsen af den offentlige sikkerhed i medlemsstaterne mod en risiko for forstyrrelse af de internationale relationer?

Slettelse af sag C-380/93 ⁽¹⁾
(94/C 90/27)

Ved kendelse af 17. januar 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-380/93 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hessisches Landessozialgericht), D. Winkler mod Bundesanstalt für Arbeit, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 250 af 14. 9. 1993.

Slettelse af sag C-223/92 ⁽¹⁾
(94/C 90/28)

Ved kendelse af 21. januar 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-223/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Genova), frivillig retspleje efter begæring af Alessandro Corsi, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 160 af 26. 6. 1992.

Slettelse af sag C-48/92 ⁽¹⁾
(94/C 90/29)

Ved kendelse af 27. januar 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-223/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Oberstes Landesgericht), bødesag mod Franz Wimmer, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 75 af 26. 3. 1992.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

**Meddelelse vedrørende Rettens afgørelser i
personalesager**
(94/C 90/30)

Det er en væsentlig betingelse for kendskabet til udviklingen i fællesskabsretten, at Samlingen af Afgørelser udkommer hurtigt på alle fællesskabssprogene, og dette forventes også med rette i alle de berørte juridiske miljøer. Det har vist sig, at en sådan hurtig udgivelse på grund af den stadige stigning i antallet af sager kun kan ske, såfremt Samlingens omfang reduceres.

Rettens afgørelser i personalesager vil derfor fremover kun blive offentliggjort på sædvanlig vis, dvs. i »Samling af Afgørelser fra Domstolen og Retten i Første Instans«, når der er tale om domme, der har almen interesse eller principiel betydning.

Alle Rettens domme i personalesager vil blive offentliggjort i en ny »Samling af EF-retlige afgørelser — Personale«. Den nye Samling indeholder dommene på processproget og omfatter også et resumé, efter abonnentens valg på et eller flere af de ni fællesskabssprog. Endvidere indeholder den sammendrag af de domme, Domstolen afsiger i appelsager

inden for området. Dommen i appelsagen offentliggøres i øvrigt fortsat i sin helhed i Samlingen af Afgørelser. I forbindelse med Samlingen — Personale udarbejdes registre, ligeledes på alle ni sprog.

Som følge af denne nye praksis vil der ikke længere blive udgivet offset-udgaver af rettens domme og kendelser i personalesager, idet den nye Samling skal udkomme hvert kvartal og vil foreligge hurtigt og på samme tid på alle fællesskabssprog. En sådan dom eller kendelse vil dog fortsat kun fås efter anmodning i form af et arbejdsdokument, på processproget eller eventuelt på et andet sprog, som afgørelsen måtte foreligge på (anmodningen sendes til Cour de Justice des C. E., Division intérieure, L-2925 Luxembourg, med angivelse af sagsnummer og afsigelsesdato).

Den nye ordning finder anvendelse fra 1. januar 1994. I 1994 vil den nye »Samling af EF-retlige afgørelser — Personale« være inkluderet i abonnementet på »Samling af Afgørelser fra Domstolen og Retten i Første Instans«.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Fjerde Afdeling)

den 9. februar 1994

i sag T-82/91, Edward Patrick Latham mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

»Tjenestemænd — afslag på ansøgning — afslag på ansøgning om forfremmelse«)

(94/C 90/31)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I Sag T-82/91, Edward Patrick Latham, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, boende Wezembeek-Oppem (Belgien), ved advokat Bernard O'Connor og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 12, Boulevard de la Foire, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Christopher Docksey), angående i) annullation af Kommissionens afslag på sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for Tjenesten for Forbrugerpolitik 3. Kontor, lønklasse A3, ii) en begæring om, at det pålægges Kommissionen at besætte denne stilling i lønklasse A3 og at udnævne sagsøgeren til denne stilling og iii) et krav om erstatning, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne A. Saggio og H. Kirschner; justitssekretær: H. Jung, den 9. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part betaler sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 331 af 20. 12. 1991.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Fjerde Afdeling)

den 9. februar 1994

i sag T-3/92, Edward Patrick Latham mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

»Tjenestemænd — afgørelse om udnævnelse — afslag på forfremmelse«)

(94/C 90/32)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-3/92, Edward Patrick Latham, tidligere tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Wezembeek-Oppem (Belgien), ved solicitor

Bernard O'Connor, og med valgt adresse hos advokat Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Hans Gerald Crossland og Christopher Docksey), hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 25. april 1991 om at udnævne sagsøgeren til stillingen som rådgiver for generaldirektøren for Tjenesten for Forbrugerpolitik, for så vidt sagsøgeren ikke blev forfremmet til lønklasse A3, samt om tilkendelse af erstatning, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne A. Saggio og H. Kirschner; justitssekretær: H. Jung, den 9. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Sagen afvises.
2. Hver part betaler sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 37 af 15. 2. 1992.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 9. februar 1994

i sag T-109/92, Isabel Lacruz Bassols mod De Europæiske Fællesskabers Domstol ⁽¹⁾

»Tjenestemand — meddelelse om ledig stilling — forskelsbehandling på grundlag af sprog — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — skønsbeføjelse — beføjelse til at tilrettelægge tjenesten«)

(94/C 90/33)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-109/92, Isabel Lacruz Bassols, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, Luxembourg, ved advokaterne Georges Vandensanden og Laure Levi, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 67, avenue Guillaume, mod De Europæiske Fællesskabers Domstol (befuldmægtiget: Timothy Millett, bistået af advokat Aloyse May, Luxembourg), hvori der er nedlagt påstand om annullation, dels af Domstolens afslag på sagsøgerens ansøgning til de stillinger, som blev bekendtgjort ved meddelelser om ledig stilling nr. CJ 116/91, CJ 117/91 og CJ 118/91, dels af de udnævnelser, som blev foretaget den 24. februar 1992 i fortsættelse af de nævnte stillingsopslag, samt om nødvendigt annullation af afgørelsen af 7. oktober 1992, hvorved sagsøgerens klage indgivet den 4. juni 1992 blev afvist, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne H. Kirschner og C. W. Bellamy; justitssekretær: H. Jung, den 9. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Sagsøgte frifindes.*
2. *Hver part betaler sine omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 34 af 6. 2. 1993.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS
den 10. februar 1994

i sag T-107/92, George John White mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Tjenestemænd — husstandstillæg — beregningsmetode — tilbagesøgning af med urette ydet betaling — almindelig påpasselighed — forældelsesfrist — rimelig frist«)

(94/C 90/34)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-107/92, George John White, tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Woluwé-Saint-Etienne (Belgien), ved advokaterne Edmond Lebrun og Eric Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Ana Maria Alves Vieira, bistået af advokat Bertrand Wägenbaur, Aachen), hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 1. april 1992 om med tilbagevirkende gyldighed at inddrage sagsøgerens husstandstillæg, om annullation af Kommissionens afgørelse af 16. juni 1992 om fastsættelse af de i sagsøgeren med urette oppebårne beløb og af vilkårene for deres tilbagebetaling samt om, at Kommissionen tilpligtes at tilbagebetale sagsøgeren de beløb, som allerede er blevet tilbageholdt i hans løn, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne B. Vesterdorf og J. Biancarelli; justitssekretær: H. Jung, den 10. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Kommissionens afgørelse af 1. april 1992 annulleres, for så vidt den indeholder bestemmelse om, at sagsøgeren skal tilbagebetale beløb, der med urette er blevet udbetalt ham som husstandstillæg for perioden 1. januar 1982 til 31. december 1983.*
2. *Kommissionens afgørelse af 16. juni 1992 om fastsættelse af størrelsen af de med urette udbetalte beløb og af vilkårene for deres tilbagebetaling annulleres.*
3. *I øvrigt frifindes sagsøgte.*
4. *Sagsøgeren bærer halvdelen af sine egne omkostninger, og sagsøgte bærer sine og betaler halvdelen af sagsøgerens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 17 af 22. 1. 1993.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. februar 1994

i de forenede sager T-18/92 og T-68/92, Dimitrios Coussios mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — meddelelse om ledig stilling — ændring — afslag på ansøgning — begrundelse«)

(94/C 90/35)

Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager T-18/92 og T-68/92, Dimitrios Coussios, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskabet, Bruxelles, som under sagen først har været repræsenteret ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og derpå af advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson Sarl, 1, rue Glesener, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Gianluigi Valsesia, Sean Van Raepenbusch og Ana Maria Alves Vieira), hvori der er nedlagt påstand om annullation, dels af Kommissionens afgørelse af 18. juli 1991 om på ny at bekendtgøre meddelelse om ledig stilling nr. KOM/64/91, dels af dens afgørelse af 13. februar 1992 om ikke at besætte den ledige stilling ved forfremmelse eller forflyttelse eller at afholde en intern eller ekstern udvælgelsesprøve, samt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne D. Barrington og K. Lenaerts; justitssekretær: H. Jung, den 23. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Sagsøgte i sag T-18/92 frifindes.*
2. *I sag T-68/92 tilpligtes Kommissionen at betale sagsøgeren en erstatning på 2 000 ECU for den begåede tjenestefejl.*
3. *I øvrigt frifindes sagsøgte i sag T-68/92.*
4. *I sag T-18/92 betaler hver part sine omkostninger.*
5. *I sag T-68/92 betaler Kommissionen sagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 86 af 7. 4. 1992.
EFT nr. C 288 af 5. 11. 1992.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. februar 1994

i de forenede sager T-39/92, Groupement des cartes bancaires »CB«, og T-40/92, Europay International SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Konkurrence — meddelelse af klagepunkter — prisaftale — konkurrencebegrænsning — det relevante marked — fritagelse — bøder«)

(94/C 90/36)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager T-39/92, Groupement des cartes bancaires »CB«, en fransk økonomisk firmagrube med hjemsted i Paris, ved advokat Alain Georges, Paris, og advokat Aloyse May, Luxembourg, samt under den mundtlige forhandling ved advokat Hugues Calvet, Paris, og med valgt adresse hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue, og T-40/92, Europay International SA (tidligere Eurocheque International sc), et belgisk selskab med hjemsted i Waterloo (Belgien), ved Pierre Van Ommeslaghe, advokat med møderet for den belgiske Cour de cassation, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean Claude Wolter, 11, rue Goethe, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Enrico Traversa, bistået af advokat Hervé Lehman, Paris), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 92/212/EØF af 25. marts 1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/30.717-A — Eurocheque: Helsinki-aftalen) ⁽²⁾, subsidiært annullation eller nedsættelse af de bøder, som er pålagt sagsøgerne, har Retten (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne R. García-Valdecasas, H. Kirschner, B. Vesterdorf og K. Lenaerts; justitssekretær: H. Jung, den 23. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Artikel 1 og 3 i Kommissionens beslutning 92/212/EØF af 25. marts 1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/30.717-A — Eurocheque: Helsinki-aftalen) annulleres, for så vidt som de vedrører Eurocheque International.
2. Den bøde, der er pålagt Groupement des cartes bancaires »CB« i beslutningens artikel 3, fastsættes til 2 000 000 ECU.
3. Kommissionen frifindes i øvrigt i den af Groupement des cartes bancaires »CB« anlagte sag.
4. Kommissionen bærer sine egne omkostninger, de af Europay afholdte omkostninger samt halvdelen af de af Groupement afholdte omkostninger. Groupement bærer halvdelen af sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 167 af 4. 7. 1992, og EFT nr. C 160 af 26. 6. 1992.

⁽²⁾ EFT nr. L 95 af 9. 4. 1992.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 24. februar 1994

i sag T-93/92, Eberhard Burck mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Tjenestemænd — husstandstillæg — tilbagesøgning af fejltagtigt udbetalt beløb«)

(94/C 90/37)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-93/92, Eberhard Burck, fhv. tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Höhr-Grenzhausen (Tyskland), ved advokat Hans-Josef Rüber, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Götz zur Hausen, bistået af advokat Bertrand Wagenbaur, Köln), hvori der er nedlagt påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse af 20. december 1991 om at inddrage det husstandstillæg med tilbagevirkende kraft, som sagsøgeren hidtil havde oppebåret, dels om tilbagebetaling af de beløb, som er tilbageholdt i hans pension i medfør af Kommissionens afgørelse af 6. februar 1992, samt at Kommissionen kendes ubeføjet til at tilbageholde disse beløb, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne H. Kirschner og C. W. Bellamy; justitssekretær: H. Jung, den 24. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part betaler sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 331 af 16. 12. 1992.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 24. februar 1994

i sag T-108/92, Giuseppe Caló mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Tjenestemand — besættelse af en stilling ved forfremmelse eller forflyttelse — krav om kvalifikationer i stillingsopslaget — retten til kontradiktion — overtrædelse af vedtægtens artikel 26 — sammenlignende bedømmelse af ansøgningerne — begrundelse for afslag på ansøgning«)

(94/C 90/38)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-108/92, Giuseppe Caló, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Luxembourg, ved

advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson Sarl, 1, Rue Glesener, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Joseph Griesmar, bistået af advokat Benoît Cambier, Bruxelles), angående annullation af Kommissionens afslag på sagsøgerens ansøgning om stillingen som direktør, der blev opslået ledig i stillingsopslag KOM/103/91, og alle senere udstedte retsakter i forbindelse med besættelsen af den førnævnte stilling, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne A. Saggio og C. W. Bellamy; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 24. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Sagsøgte frifindes.*
2. *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 13 af 19. 1. 1993.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 24. februar 1994

i sag T-38/93, Axel Michael Stahlschmidt mod Europa-Parlamentet (¹)

(*Tjenestemænd — tilbagesøgning af med urette ydet betaling*)

(94/C 90/39)

(*Processprog: fransk*)

(*Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser*)

I sag T-38/93, Axel Michael Stahlschmidt, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Bourglinster (Luxembourg), ved advokat Georges Vandensanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson Sarl, 1, rue Glesener, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: først Jorge Campinos og José Luis Rufas Quintana, og derefter José Luis Rufas Quintana), hvori der er nedlagt påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 9. oktober 1992 om tilbagebetaling af nogle beløb, som sagsøgeren med urette har fået udbetalt som udlandstillæg i perioden 1. oktober 1987 til 1. juli 1992, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne A. Saggio og C. W. Bellamy; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 24. 2. 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Sagsøgte frifindes.*
2. *Hver part bærer sine omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 178 af 30. 6. 1993.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 25. januar 1994

i sag T-20/94 R, Johannes Hartmann mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(94/C 90/40)

(*Processprog: tysk*)

(*Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser*)

I sag T-20/94 R, Johannes Hartmann, Hamminkeln (Forbundsrepublikken Tyskland) ved advokaterne Bernd Meisterernt, Mechtild Düsing, Dietrich Manstetten og Frank Schultze, Hamm, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Lambert, Dupong og Konsbrück, 14a, rue de Bains, mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber angående en begæring om foreløbig udsættelse af gennemførelsen af artikel 14, stk. 3, i Rådet forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed, har Rettens præsident den 25. januar 1994, før endelig afgørelse træffes, afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *Suspensionen af fristen i artikel 14, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2187/93 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed, som præsidenten for Retten i Første Instans traf bestemmelse om ved kendelse af 12. januar 1994 i sag T-554/93 R, Abbot Trust m.fl. mod Rådet og Kommissionen, har retsvirkning for sagsøgeren. Denne frist udløber for sagsøgerens vedkommende først to uger fra datoen for afsigelsen af den kendelse, hvorved behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler i sag T-555/93 R, D. A. Jones mod Rådet og Kommissionen, blev afgjort.*
2. *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 25. januar 1994

i sagerne: T-21/94 R, Walter Murr, T-22/94 R, Wolfgang Pitz, T-23/94 R, Winfried Postert, T-24/94 R, Heinrich Humberg, T-25/94 R, Wilhelm Ashölter, T-26/94 R, Albert Horstmann, T-27/94 R, Friedrich Brüne, T-28/94 R, Antonius Hertleif, T-29/94 R, Helmut Bühler, T-30/94 R, Friedrich Köchling, T-31/94 R, Wilhelm Oehl og T-32/94 R Josef Heller, alle mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(94/C 90/41)

(*Processprog: tysk*)

(*Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser*)

I sagerne T-21/94 R, Walter Murr, Windsbach, T-22/94 R, Wolfgang Pitz, Kirchhain, T-23/94 R, Winfried Postert,

Steinheim, T-24/94 R, Heinrich Humberg, Südlohn, T-25/94 R, Wilhelm Ashölter, Münster, T-26/94 R, Albert Horstmann, Brilon, T-27/94 R, Friedrich Brüne, Diemelsstadt, T-28/94 R, Antonius Hertleif, Telgte, T-29/94 R, Helmut Bühler, Freiamt, T-30/94 R, Friedrich Köchling, Diemelsstadt, T-31/94 R, Wilhelm Oehl, Arolsen-Helsen, og T-32/94 R Josef Heller, Rockenberg, (alle Forbundsrepublikken Tyskland) mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved advokaterne Bernd Meisterernst, Mechtild Düsing, Dietrich Manstetten og Frank Schultze, Hamm, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Lambert, Dupong og Konsbrück, 14a, rue des Bains, mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber angående en begæring om foreløbig udsættelse af gennemførelsen af artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed, har Rettens præsident den 25. januar 1994, før endelig afgørelse træffes, afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *De i kendelsens grund 2 nævnte begæringer tages ikke til følge.*
2. *Afgørelsen om sagernes omkostninger udsættes.*

**KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN
FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**

den 28. januar 1994

i sagerne: T-87/93 R, Heinrich Wüllner, T-130/93 R, Bernd Hüsemann, T-33/94 R, Michael Gülden, T-34/94 R, Paul Berhorst, T-35/94 R, Heinrich Verhoeven, T-38/94 R, Ludwig Röhrig, T-39/94 R, Karl-Wilhelm Gröppler, T-40/94 R, Johannes Freiburg-Vilthaut, T-41/94 R, Heinrich Katerkamp, T-42/94 R, Paul Gövert, T-43/94 R, Heinrich Becker-Hardt, T-44/94 R, Klaus Hursel, T-45/94 R, Maria Hemmersmeier, T-46/94 R, Johannes Meurs, T-47/94 R, Alfons Willeke jun., T-48/94 R, Bernhard Sieverdingbeck, T-49/94 R, Arno ten Freyhaus, T-50/94 R, Wilhelm Kühnle, T-51/94 R, Herbert Menkel, og T-52/94 R, Clemens Aldenhövel, alle mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(94/C 90/42)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sagerne: T-87/93 R, Heinrich Wüllner, Rahden, T-130/93 R, Bernd Hüsemann, Nordhorn, T-33/94 R, Michael Gülden, Elsdorf, T-34/94 R, Paul Berhorst, Delbrück, T-35/94 R, Heinrich Verhoeven, Kevelaer, T-38/94 R, Ludwig Röhrig, Sundern, T-39/94 R, Karl-Wilhelm

Gröppler, Delbrück, T-40/94 R, Johannes Freiburg-Vilthaut, Sundern, T-41/94 R, Heinrich Katerkamp, Wettlingen, T-42/94 R, Paul Gövert, Nottuln, T-43/94 R, Heinrich Becker-Hardt, Rhede, T-44/94 R, Klaus Hursel, Monschau, T-45/94 R, Maria Hemmersmeier, Rietberg, T-46/94 R, Johannes Meurs, Kevelaer, T-47/94 R, Alfons Willeke jun., Anröchte, T-48/94 R, Bernhard Sieverdingbeck, Velen, T-49/94 R, Arno ten Freyhaus, Hamminkeln, T-50/94 R, Wilhelm Kühnle, Kupferzell-Feißbach, T-51/94 R, Herbert Menkel, Arolsen, og T-52/94 R, Clemens Aldenhövel, Senden, (alle Forbundsrepublikken Tyskland), mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved advokaterne Bernd Meisterernst, Mechtild Düsing, Dietrich Manstetten og Frank Schultze, Hamm, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Lambert, Dupong og Konsbrück, 14a, rue de Bains, mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber angående en begæring om foreløbig udsættelse af gennemførelsen af artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed, har Rettens præsident den 25. januar 1994, før endelig afgørelse træffes, afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *Begæringerne om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
2. *Afgørelsen om sagernes omkostninger udsættes.*

**KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN
FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**

den 1. februar 1994

i sagerne T-278/93 R og T-555/93 R, David Alwyn Jones og Mary Bridget Jones mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, sag T-280/93 R, Brian Stephen Garrett mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, og sag T-541/93 R, Norman McCutcheon m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union
(94/C 90/43)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sagerne T-278/93 R og T-555/93 R, David Alwyn Jones og Mary Bridget Jones, Llandeilo (Det Forenede Kongerige), ved solicitors Burges Salmon, Bristol, ved advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og advokat H. J. Bronk-

horst, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Luc Frieden, 62, avenue Guillaume, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Arthur Brautigam og Michel Bishop) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Gérard Rozet og Christopher Docksey), sag T-280/93 R, Brian Stephen Garret, Motcombe (Det Forenede Kongerige), ved solicitor Martin Rawstorne, Yeovil, og med valgt adresse i Luxembourg hos Berna & partnere, 16a, boulevard de la Foire, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Arthur Brautigam og Michel Bishop) og Kommissionen for de Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Gérard Rozet og Xavier Lewis), og sag T-541/93 R, Norman McCutcheon m.fl. ved solicitor Oliver Ryan-Purcell, Tipperary, ved James O'Reilly, SC, og barrister Philippa Watson og med valgt adresse i Luxembourg hos Fyfe Business Centre, 29, rue Jean-Pierre Brasseur, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Arthur Brautigam og Michel Bishop), for så vidt angår sagerne T-278/93 R, T-555/93 R og T-541/93 R angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed⁽¹⁾, navnlig direktivets artikel 14, stk. 4, og angående en påstand om, at Rådet og Kommissionen tilpligtes at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at sagsøgeren kan få udbetalt den faste erstatning i henhold til forordningen uden at skulle fratage deres krav i hovedsagen, og for så vidt angår sag T-280/93 R angående en påstand om, at Rådet og Kommissionen tilpligtes dels inden for en frist på en måned at indgå forlig med sagsøgeren om størrelsen af den erstatning, der skal betales til ham i relation til hans to bedrifter, idet behandlingen af hovedsagen ellers vil blive genoptaget, dels straks at udbetale et forskud på 329 000 £, har Rettens præsident den 1. februar 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *Begæringerne om foreløbigt forholdsregler tages ikke til følge.*
2. *Afgørelsen om sagernes omkostninger udsættes.*

**KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN
FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**

den 8. februar 1994

i sag T-6/94 R, Athina Avramidou mod Europa-Parlamentet

(94/C 90/44)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-6/94 R, Athina Avramidou, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Bertrange (Frankrig), ved advokat Catherine Thill-Kamitaki, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 17, boulevard Royal, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtiget: Ezio Perillo), hvori der er nedlagt påstand om, at Europa-Parlamentet tilpligtes foreløbigt at betale sagsøgeren et beløb på 1 mio. bfr. af det samlede beløb, som sagsøgte påstås tilpligtet at betale i hovedsagen, dels for de tilbageholdelser i sagsøgerens løn, som Europa-Parlamentet har foretaget mellem december 1990 og december 1992, dels som godtgørelse for en ferie, sagsøgeren ikke har taget, har Rettens præsident den 8. februar 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
2. *Afgørelse om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS
den 10. februar 1994

i sag T-468/93, Frinil-Frio Naval e Industrial SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(Den Europæiske Socialfond — annullationssøgsmål vedrørende nedsættelse af tilskud — afvisning)

(94/C 90/45)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-468/93, Frinil-Frio Naval e Industrial SA, et selskab etableret i Lissabon i henhold til portugisisk ret, ved advokat Manuel Rodriguez, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg hos Azevedo Ângelo Alves, 61, rue de Gasperich, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: António Caeiro og Nicolas Khan), angående annullation af Kommissionens beslutning om nedsættelse af det tilskud, som Den Europæiske Socialfond havde bevilget sagsøgeren, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af præsidenten, J. L. Cruz Vilaça, og dommerne C. P.

⁽¹⁾ EFT nr. L 196 af 5. 8. 1993, s. 6.

Briët, A. Kalogeropoulos, A. Saggio og J. Biancarelli; justitssekretær: H. Jung, den 10. februar 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *Sagen afvises.*
2. *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 116 af 27. 4. 1993.

Sag anlagt af 1. Johannes Hartmann indgivet den 22. januar 1994 (sag T-20/94), 2. Walter Murr indgivet den 24. januar 1994 (sag T-21/94), 3. Wolfgang Pitz indgivet den 24. januar 1994 (sag T-22/94), 4. Winfried Postert indgivet den 24. januar 1994 (sag T-23/94), 5. Heinrich Humberg indgivet den 24. januar 1994 (sag T-24/94), 6. Wilhelm Ashölter indgivet den 24. januar 1994 (sag T-25/94), 7. Albert Horstmann indgivet den 24. januar 1994 (sag T-26/94), 8. Friedrich Brüne indgivet den 24. januar 1994 (sag T-27/94), 9. Antonius Hertleif indgivet den 24. januar 1994 (sag T-28/94), 10. Helmut Bühler indgivet den 24. januar 1994 (sag T-29/94), 11. Friedrich Köchling indgivet den 24. januar 1994 (sag T-30/94), 12. Wilhelm Oehl indgivet den 24. januar 1994 (sag T-31/94), 13. Josef Heller indgivet den 25. januar 1994 (sag T-32/94), 14. Michael Gülden indgivet den 25. januar 1994 (sag T-33/94), 15. Paul Berhorst indgivet den 25. januar 1994 (sag T-34/94), 16. Heinrich Verhoeven indgivet den 25. januar 1994 (sag T-35/94), 17. Ludwig Röhrig indgivet den 26. januar 1994 (sag T-38/94), 18. Karl-Wilhelm Gröppler indgivet den 26. januar 1994 (sag T-39/94), 19. Johannes Freiburg-Vilthaut indgivet den 26. januar 1994 (sag T-40/94), 20. Heinrich Katerkamp indgivet den 26. januar 1994 (sag T-41/94), 21. Paul Gövert indgivet den 26. januar 1994 (sag T-42/94), 22. Heinrich Becker-Hardt indgivet den 26. januar 1994 (sag T-43/94), 23. Klaus Hursel indgivet den 26. januar 1994 (sag T-44/94), 24. Maria Hemmersmeier indgivet den 26. januar 1994 (sag T-45/94), 25. Johannes Meurs indgivet den 27. januar 1994 (sag T-46/94), 26. Alfons Willeke jun. indgivet den 27. januar 1994 (sag T-47/94), 27. Bernhard Sieverdingbeck indgivet den 27. januar 1994 (sag T-48/94), 28. Arno ten Freyhaus indgivet den 27. januar 1994 (sag T-49/94), 29. Wilhelm Kühnle indgivet den 27. januar 1994 (sag T-50/94), 30. Herbert Menkel indgivet den 27. januar 1994 (sag T-51/94), 31. Clemens Aldenhövel indgivet den 27. januar 1994 (sag T-52/94), 32. Bernhard Determeyer indgivet den 28. januar 1994 (sag T-54/94), 33. Ewald Hölscher indgivet den 31. januar 1994 (sag T-57/94), 34. Karl Borgelt indgivet den 31. januar 1994 (sag T-58/94), 35. Johannes Blömeke indgivet den 31. januar 1994 (sag T-59/94), 36. Garrelt Agena indgivet den 1. februar 1994 (sag T-61/94), 37. Klaus Hördemann indgivet den 1. februar 1994 (sag T-62/94) og 38. Fritz Sturm indgivet den 1. februar 1994 (sag T-63/94) mod Rådet og Kommissionen

(94/C 90/46)

(Processprog: tysk)

Befuldmægtigede er advokaterne Bernd Meisterernst, Mechtild Düsing, Dietrich Manstetten og Dr. Frank Schulze

og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Lambert, Dupong og Konsbruck, 14a, rue des Bains.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgte tilpligtes in solidum at betale hver sagsøger en SLOM-erstatning, jf. Rådets forordning nr. 2187/93 af 22. juli 1993, for den i den pågældende stævning anførte periode med rente 8 % fra den 19. maj 1992, idet den referencemængde, der skal betales erstatning for, er anført i stævningerne.

Konkret påstår sagsøgerne:

- Sagsøgte tilpligtes in solidum at betale et i hver stævning anført beløb med renter 8 % fra den 19. maj 1992 samt at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne anfører til støtte for erstatningssøgsmålene, at det først ved Domstolens dom af 28. april 1988 i sagerne 120/86 og 170/86 er blevet klart for landmændene, at de er blevet påført et tab på grund af uretmæssig lovgivning. Forudsætningerne for, at forældelsesfristen begynder at løbe, forelå således ikke forud herfor.

Sag anlagt den 2. februar 1994 af Dimitrios Benecos mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-64/94)

(94/C 90/47)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Dimitrios Benecos, Bruxelles, ved advokat Georges Vandensanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener, L-1631.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen tages under realitetsspåkendelse, og der gives sagsøgeren medhold.
- Følgelig annulleres Kommissionens afgørelse af 15. marts 1993, for så vidt det heri fastslås dels, at sagsøgerens lidelse er stationær med virkning fra den 5. maj 1992, dels afslås at anerkende, at sagsøgeren lider af en vedvarende, delvis invaliditet, som skyldes en erhvervs sygdom og som er blevet forværret som følge af denne sygdom.
- Sagsøgeren tilkendes erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, han har lidt.
- Der træffes bestemmelse om udpegelse af en sagkyndig læge, som på grundlag af de lægelige akter og efter en

undersøgelse af sagsøgeren skal udtale sig om, hvorvidt den delvise, vedvarende invaliditet på 11 %, som sagsøgeren er anerkendt at lide af, skyldes en erhvervs sygdom.

- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter ansættelsesmyndighedens afslag på at anerkende, at han lider af en vedvarende, delvis invaliditet, som skyldes en erhvervs sygdom og er blevet forværret som følge af denne sygdom.

Ved Lægeudvalgets første udtalelse om sagsøgeren blev det enstemmigt anerkendt, at hans funktionelle lidelser kunne være blevet forværret på grund af hans arbejde ved Kommissionen. Invaliditetsgraden blev herved fastsat til 30 %. På dette grundlag var administrationen ifølge vedtægtens artikel 73 forpligtet til at drage de tjenesteretlige følger af udtalelsen. I stedet for pålagde Kommissionen Lægeudvalget en række nye hverv under påskud af, at udtalelsen ikke var tilstrækkelig klar til, at Kommissionen kunne træffe afgørelse på grundlag heraf. Som konklusion på det sidste hverv, Lægeudvalget fik pålagt, udtalte det, at forværringen af sagsøgerens synsforstyrrelser var ophørt med virkning fra det tidspunkt, da sagsøgerens lidelse måtte anses for stationær, altså fra den 5. maj 1992. Det er på grundlag af denne udtalelse, at ansættelsesmyndigheden har truffet den anfægtede afgørelse.

Sagsøgeren anfører, at der er sket en tilsidesættelse af ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber og princippet om god forvaltning, da Kommissionen dels har sat sig ud over det hverv, som blev pålagt Lægeudvalget, dels ikke indskrænkede sig til at gennemføre udvalgets første udtalelse, som var tilstrækkelig klar.

Endelig anfører sagsøgeren, at bistandspligten er tilsidesat, samt at der er begået magtfordrejning.

Sag anlagt den 3. februar 1994 af Michel Pinton mod Europa-Parlamentet

(Sag T-65/94)

(94/C 90/48)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. februar 1994 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Michel Pinton, Felletin (Frankrig), ved advokat Jean-Pierre Spitzer, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Eugénio Preta, 6, rue du Glacis, L-1628 Luxembourg.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Såfremt præsidenten for Retten i Første Instans ikke bestemmer, at der skal udbetales Pinton 16 052 ECU, tilkendes han dette beløb, der står på den hertil oprettede spærrede konto, i erstatning.

- Europa-Parlamentet dømmes til desuden at betale Pinton 250 000 ECU i erstatning.

- Europa-Parlamentet dømmes til at betale samtlige sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler, navnlig også alle udgifter, som Pinton har afholdt i begge sager.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, som er medlem af Europa-Parlamentet som løsgænger, har bestridt dettes afslag på at stille et beløb til hans rådighed, som er opført under konto 3708 på budgettet for 1993.

Sagsøgeren har anført, at ifølge et forslag til regler for løsgængere, som blev forelagt af generalsekretæren den 18. november 1993, er løsgængerne blevet tilkendt en ret, som ikke er skreven, men som har eksisteret og er blevet anvendt i årevis. På dette grundlag har Løsgængernes Sekretariat henvendt sig til Sekretariatet for Den Liberale og Demokratiske Gruppe, som sagsøgeren tidligere var medlem af, med et krav om, at denne blev tildelt det forholdsmæssige beløb, der endnu skulle betales for 1993. Efter at Den Liberale og Demokratiske Gruppe havde afslået dette, opfordrede Formandskonferencen på forslag af generalsekretæren formanden til at indlede den nødvendig procedure for at efterkomme sagsøgerens krav. Denne beslutning blev aldrig udført. Tværtimod rejste budgetudvalget et nyt problem vedrørende princippet om overholdelse af budgettets etårighed og udsatte spørgsmålet til en senere dato.

Ifølge sagsøgeren er dette en væsentlig tilsidesættelse af de grundlæggende principper om beskyttelse af den berettigede forventning og om lighed for loven. Parlamentets holdning er udtryk for en tilsidesættelse af de grundrettigheder, der er beskyttet af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder, navnlig dennes artikel 2, da sagsøgeren er ejer af det beløb, der er sagens genstand, og dette uberettiget er blevet nægtet ham.

Sag anlagt den 4. februar 1994 af Auditel Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-66/94)

(94/C 90/49)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 4. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Auditel Srl, Milano, ved advokat professor Giuseppe Sena og advokat Paola Tarchini, Milano, advokat Mario Siragusa, Rom, advokat Giuseppe Scassellati Sforzolini og dr. Francesca Maria Moretti, Bologna, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger, Hoss & Prussen, 15, Côte d'Eich.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 og 2 i Kommissionens beslutning 93/668/EF⁽¹⁾, Auditel⁽¹⁾, annulleres helt eller delvis
- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Selskabet Auditel, hvis selskabsformål er måling og systematisk udsendelse af oplysninger om seertal for tv-udsendelser i Italien, anfægter Kommissionens beslutning, hvori det hedder: »Artikel 11 i overenskomsten mellem medlemsstaterne af Auditel — i udgaven af 8. juli 1992 samt i de tidligere udgaver — udgjorde, indtil dens ophævelse den 24. juli 1993, en overtrædelse af (traktatens) artikel 85, stk. 1«. I medlemskredsen indgår, ud over forskellige sammenslutninger af reklameagenturer og RAI, Federazione Radio e Television, Gruppo STP-RV, Consorzio Canale 5, Rete Quattro og Rete 10.

Ifølge nævnte udgave af overenskomstens artikel 11 forpligter medlemmerne hvad angår måling af seertal sig til udelukkende at benytte Auditel's målinger med det formål at undgå strid om seertallet og forvirring om de oplysninger, som udsendes til offentligheden. Det bør i den forbindelse præciseres, at de oplysninger, som Auditel benytter, er såkaldte simple (eller elementære) oplysninger, som udelukkende viser, hvad der minut for minut er en bestemt tv-kanals seertal. Disse oplysninger adskiller sig fra »komplekse« oplysninger, som består i oplysninger sammensat af en simpel oplysning og et bestemt program eller reklameindslag.

I den anfægtede beslutning gør Kommissionen gældende, er nævnt artikel 11 udgør en konkurrencebegrænsning således forstået, at der herved indtræder en tilsidesættelse af friheden for Auditel's medlemmer til at benytte oplysninger fra andre kilder, hvorved udviklingen af større konkurrence på niveauet for de grundlæggende oplysninger hindres. Det er desuden Kommissionens opfattelse, at Auditel til sin egen fordel har skabt et faktisk monopol på markedet for måling af seertal.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionens adfærd i løbet af de syv år, der hengik fra meddelelsen til Kommissionen til vedtagelsen af beslutningen, var så tvetydig og selvmodsigende, at selskabet kom i vildrede med, hvad der i

virkeligheden var formålet med proceduren, navnlig hvad angår artikel 11's mulige modstrid med de konkurrenceretlige grundsætninger. Efter Auditel's opfattelse medførte Kommissionens adfærd, at selskabet blev bragt i en ubehagelig situation, som indebar usikkerhed om, hvad der reelt var Kommissionens formål, og således vanskeligheder ved selskabets tilrettelæggelse af kontradiktion.

For det andet påberåber sagsøgeren sig, at Kommissionen ikke havde retlig interesse i at træffe den anfægtede beslutning. Herved fremhæver sagsøgeren det faktum, at Auditel's afkald på den omtvistede artikel 11, som behørigt var blevet anmeldt til Kommissionen, blev givet flere måneder før beslutningens vedtagelse, således at det må antages, at Kommissionen ikke kunne tage stilling, da tvisten var bortfaldet.

Hvad realiteten angår udtaler sagsøgeren, at overenskomstens artikel 11 alene havde til formål at undgå en »strid om seertal« mellem private og offentlige tv-kanaler. Konkurrencen på markedet for indsamling af simple oplysninger elimineres slet ikke af artikel 11, der tværtimod fører til større konkurrence både mellem tv-kanalerne og på markederne for reklame, udarbejdelse af oplysninger samt markedsundersøgelser. Auditel-målingen, som i øvrigt er til rådighed til rimelige priser for enhver potentiel kunde, sikrede lighed mellem de erhvervsdrivende.

Hvad angår Auditel's medlemmer havde disse fuld frihed til at benytte eksterne kilder for de komplekse oplysninger til brug for ethvert formål, og denne frihed gjaldt i alt væsentligt også for de simple oplysninger med undtagelse af dem, der helt specielt hang sammen med Auditel's formål.

Med hensyn til den påståede skade for samhandelen mellem medlemsstaterne finder sagsøgeren, at RAI's udsendelser til udlandet ikke indgår i Auditel's målinger, ligesom udenlandske tv-kanalers udsendelser i Italien udgør en ubetydelig del af det pågældende marked, og de mulige virkninger af artikel 11 på det fælles marked for reklame eller for varer, som denne reklame vedrører, er så små, at de ikke kan måles.

Endelig hævder sagsøgeren, at hvis traktatens artikel 85, stk. 1, findes anvendelig, er betingelserne for dispensation konkret opfyldt, da artikel 11 havde en »historisk« funktion, hvorfor Auditel's simple måling må accepteres som en objektiv måling, der er homogen og upartisk samt egnet til at yde de erhvervsdrivende i sektoren en klar opfattelse af det marked, som de opererede på.

⁽¹⁾ EFT nr. L 306 af 11. 12. 1993, s. 50.

**Sag anlagt den 4. februar 1994 af Ladbroke Racing Limited
mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-67/94)

(94/C 90/50)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ladbroke Racing Limited ved Jeremy Lever, QC, barrister Christopher Vajda og solicitor Stephen Kon fra advokatfirmaet S. J. Berwin & Co og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Winandy & Err, 60, avenue Gaston Diderich, L-1420.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

a) Beslutning 93/625/EØF annulleres, for så vidt som det heri fastslås,

i) at følgende foranstaltninger faldt uden for traktatens artikel 92, stk. 1:

a) de af skattemyndighederne bevilgede faciliteter til PMU vedrørende henstand med betalingen af visse afgifter på væddemål til staten

b) fritagelsen for selskabsskat

c) fritagelsen for indkomstskat

d) afkaldet på 180 mio. ffr. i væddemålsafgifter i 1986

e) PMU's ret til at beholde uafhængede gevinster

f) dispensation fra enmånedsreglen for fradrag af moms fra den 1. januar 1989 og fremefter

ii) at følgende foranstaltninger var forenelige med fællesmarkedet i medfør af traktatens artikel 92:

a) de 315 mio. ffr., der blev modtaget som følge af afrundingen af spillegevinsterne med en decimal mellem 1982 og 1985

b) dispensationen fra enmånedsreglen for fradrag af moms før januar 1989

c) fritagelsen for arbejdsgiverafgiften til sociale boligformål før 1. januar 1989

iii) a) at der ikke skulle ske tilbagebetaling af støtte ydet til PMU som følge af fritagelsen for arbejdsgiverafgiften til sociale boligformål for tiden før 11. januar 1991, og

b) at Kommissionen ikke er forpligtet til selv at fastsætte det beløb, der er ydet i støtte ved fritagelsen for arbejdsgiverafgiften til sociale boligformål, og som Kommissionen har krævet tilbagebetalt fra den 11. januar 1991.

b) Kommissionen tilpligtes:

i) senest en måned efter Rettens dom at beregne

a) størrelsen af den støtte, der blev ydet til PMU ved fritagelsen for arbejdsgiverafgiften til sociale boligformål i perioden efter den 11. januar 1991, idet støtten ansættes til det indtægtsbeløb, som den franske stat gav afkald på vedrørende den nævnte afgift i denne periode, samt

b) renter heraf, idet renterne skal beregnes i overensstemmelse med artikel 3 i beslutning 93/625/EØF

ii) med frist på yderligere en måned at gennemføre, at der sker tilbagebetaling af alle skyldige beløb, som ikke allerede er blevet tilbagebetalt af PMU til den franske stat (tillige med renter heraf)

iii) omgående at gennemføre tilbagebetaling af alle indtægter, som den franske stat gav afkald på som følge af fritagelsen af PMU for arbejdsgiverafgiften til sociale boligformål i perioden 1. januar 1989 til 11. januar 1991, samt renter heraf beregnet i overensstemmelse med artikel 3 i beslutning 93/625/EØF

iv) uafhængigt af iii) straks at genoptage behandlingen af klagen, der blev indgivet den 7. april 1989, i lyset af Rettens dom og at afslutte denne genoptagne behandling inden seks måneder efter datoen for dommens afsigelse.

c) Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter i sagen Kommissionens beslutning om ordningen med statsstøtte, der blev ydet af den franske stat til den økonomiske interessegruppe Pari Mutuel Urbain («PMU»). Beslutningen er truffet på grundlag af den samme »klage over statsstøtte«, hvorom der blev anlagt et passivitetssøgsmaal i sag T-467/93.

Det blev understreget i klagen over statsstøtte, at det monopol, der er givet PMU, beskytter PMU mod konkurrence i Frankrig fra virksomheder, som f.eks. sagsøgeren og de andre selskaber i Ladbroke-koncernen, der driver virksomhed med væddemål i andre medlemsstater. PMU har endvidere på grundlag af PMU's begunstigede stilling i Frankrig, hvortil kommer statsstøtten fra den franske stat, været i stand til at udvikle sin virksomhed med levering af oplysninger om væddemålsydelse med henblik på eksport til andre medlemsstater.

I den anfægtede beslutning anførte Kommissionen følgende:

a) Tre af de otte nævnte foranstaltninger i klagen over statsstøtte var statsstøtte i artikel 92, stk. 1's forstand

- b) en af disse tre foranstaltninger, nemlig en særlig dispensation fra de almindelige momsbestemmelser om fradrag af afgift, var ikke længere statsstøtte efter den 1. januar 1989
- c) i de tilfælde, hvor en sådan statsstøtte var blevet ydet før den 1. januar 1989, var den forenelig med fællesmarkedet
- d) fritagelsen af PMU for arbejdsgiverafgiften til sociale boligformål skulle afskaffes straks; det blev imidlertid kun pålagt Frankrig at kræve tilbagebetaling for tiden efter den 11. januar 1991, og størrelsen af den støtte, der skulle betales tilbage, skulle beregnes af Frankrig.

Beslutningen omhandlede overhovedet ikke en af de foranstaltninger, som sagsøgeren havde klaget over, nemlig fritagelsen for indkomstskat.

Sagsøgeren gør gældende, at beslutningen er mangelfuld på følgende punkter:

- i) Artikel 92, stk. 1, blev anvendt forkert for så vidt angår de foranstaltninger, der ikke blev betragtet som statsstøtte
- ii) artikel 92, stk. 3, litra c), blev anvendt forkert for så vidt angår statsstøtte, der blev betragtet som forenelig med fællesmarkedet, og
- iii) tilbagebetalingen af støtte ved den fritagelse fra boligafgiften for arbejdsgivere, som blev givet PMU, blev begrænset til perioden efter 11. januar 1991, og det blev overladt til den franske stat at beregne det beløb, der skal tilbagebetales vedrørende denne post.

Beslutningens begrundelse er følgelig også mangelfuld og bør derfor også annulleres på dette grundlag.

Sag anlagt den 11. februar 1994 af Georgios Rounis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-69/94)

(94/C 90/51)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Georgios Rounis, Bruxelles, ved advokaterne Jean-Noël Louis og Thierry Demaseure, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson Sàrl, 1, rue Glesener, L-1631.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold som følger:

det fastslås,

at beslutningen af 19. juli 1988 om at indføre en ny procedure vedrørende besættelse af mellemliderstillinger er retsstridig.

Annulation af:

— Kommissionens beslutning om fastlæggelse af indholdet af og om offentliggørelse af meddelelserne om ledige stillinger KOM/019/93 og KOM/050/93

— Kommissionens beslutning om at besætte stillingen KOM/050/93 som chef for den administrative enhed IV.D.3, »Transport og turisme«, med en tjenestemand i lønklasse A5 eller A4

— samtlige de senere og/eller hermed sammenhængende beslutninger, som Kommissionen traf efter den ovenfor nævnte beslutning, herunder navnlig beslutningen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning og beslutningen om at udnævne D i den pågældende stilling

— Kommissionens beslutning om at udnævne GD i IV.TF.1-stillingen og beslutningen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning om at blive udnævnt i denne stilling

— om nødvendigt, den stiltiende beslutning af 8. februar 1994 om afvisning af sagsøgerens administrative klage.

Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren anfægter beslutningen om ikke at imødekomme hans ansøgninger om at blive udnævnt i stillingerne som chef for den administrative enhed IV/D/3, »Transport og turisme«, og for den administrative enhed IV/TF/1, »Kontrolgruppe I«, under »Task-Force for »Kontrol med Fusioner og Virksomhedssammenslutninger«.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter i sagerne T-550/93, T-10/94 og T-16/94 og i alle de øvrige sager, hvorunder Kommissionens indførelse af en ny procedure vedrørende besættelse af mellemliderstillinger anfægtes.

Sag anlagt den 11. februar 1994 af M. Huizinga mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-71/94)

(94/C 90/52)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommis-

sionen for De Europæiske Fællesskaber af M. Huizinga, Firdgum (Nederlandene), ved henholdsvis H. J. Bronkhorst, advokat ved Nederlandenes Hoge Raad, og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62 Avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet dømmes til at betale sagsøgeren et nærmere fastsat beløb med rente 8 % p.a. fra 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet dømmes til at betale sagsøgeren en erstatning, som fastsættes af Retten efter dennes skøn, dog mindst med det beløb, der følger af anvendelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93, med rente 8 % p.a. fra 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer for størstedelen til dem, der er anført i sagerne C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 14. februar 1994 af L. G. H. Willems, J. H. Thomassen, J. C. M. van Duijnhoven og fem andre mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-73/94)

(94/C 90/53)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskaber Ret i Første Instans er der den 14. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af L. G. H. Willems, Ulestraten, J. H. Thomassen, Bemelen, J. C. M. van Duijnhoven, Rijkevoort (Nederlandene) og fem andre, ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93, med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 14. februar 1994 af J. J. H. van den Broek, G. J. E. van Laar, J. T. Salden og J. A. M. Wouters mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-74/94)

(94/C 90/54)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af J. J. H. van den Broek, Nederweerd Eind, G. J. E. van Laar, Voerendaal, J. T. Salden, Guttecoven, og J. A. M. Wouters, Noorbeek (Nederlandene), ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93, med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 14. februar 1994 af J. M. F. M. Flamand mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(Sag T-75/94)
(94/C 90/55)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af J. M. F. M. Flamand, Banholt (Nederlandene), ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerens søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 14. februar 1994 af R. Jansma mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(Sag T-76/94)
(94/C 90/56)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af R. Jansma, Engelbert (Nederlandene), ved advokat med møderet for

Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker -
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerens søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 25. februar 1994 af J. Bakker, E. Hardeman, G. J. Prins og to andre mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-86/94)

(94/C 90/57)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af J. Bakker, Engelum, E. Hardeman, Lunteren, G. J. Prins, Oldenbroek, og to andre, ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgenes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 25. februar 1994 af Th. H. Clemens, N. J. G. M. Costongs, W. A. J. Derks og 16 andre mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(Sag T-87/94)
(94/C 90/58)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Th. H. Clemens, Aarlanderveen, N. J. G. M. Costongs, Maastricht, W. A. J. Derks, Overasselt, og 16 andre, ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgenes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 25. februar 1994 af D. Vellema, J. og K. Visser og H. W. Klanderman mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(Sag T-91/94)
(94/C 90/59)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. februar 1994 anlagt sag mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af D. Vellema, Maarum, J. og K. Visser, Oosterbierum, og H. W. Klanderman, Halle, ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgenes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Slettelse af sag T-30/93 ⁽¹⁾

(94/C 90/60)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 27. januar 1994 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-30/93, Jean-Paul Bourjac mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 158 af 10. 6. 1993.

Slettelse af sag T-74/93 ⁽¹⁾

(94/C 90/61)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse af 7. februar 1994 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-74/93, Bernhard Große-Brochtrup mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 178 af 18. 7. 1990.